HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 9/2015 Cena $ 2.50 SEPTEMBER 2015

Kostel sv. Václava na Proseku v Praze

Přemyslovský kníže Václav byl před kostelem ve Staré Boleslavi zavražděn svými odpůrci, a to na příkaz vlastního bratra Boleslava, který si tak uvolnil cestu k vládě. Boleslav nesouhlasil s Václavovou smířlivou zahraniční politikou. Svatému Václavu je zasvěcena řada katolických chrámů v českých zemích i jinde na světě. Nejstarším z nich je však s největší pravděpodobnosti kostel sv. Václava na Proseku v Praze.

Podle legendy byl původní kostel založen už knížetem Boleslavem II. v roce 970. Byl vybudován na rozhraní náhorní plošiny dnešní pražské čtvrti Prosek a svahu údolí říčky Rokytky. Hájkova kronika uvádí, že kostel založil Boleslav II., jemuž se při návratu ze Staré Boleslavi do Prahy na tomto místě zjevil ve snu svatý Václav. Na základě současných průzkumů se udává vznik kostela na přelomu 11. a 12. století, popřípadě už v polovině 11. století. První z řady stavebních úprav kostela byla provedena už počátkem 13. století. Od roku 1311 je zde doložena farnost (plebánie), jména farářů jsou známa od roku 1356. Kolem roku 1420 byl kostel pobořen husity a poté přešel do správy utrakvistů, kteří jej v 70. letech 15. století opravili a původně románskou stavbu gotizovali. Po opětovném převzetí katolickou stranou byl kostel filiální a náležel do farnosti u kostela sv. Martina ve zdi.

Za třicetileté války byl kostel vypálen. V roce 1675 byla obnovena farnost, pod kterou nově spadal i kostel Stětí sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech a kostel sv. Pavla z Poříčskou bránou. Prvním farářem se stal Augustin Salát, dříve administrátor v Hostouni, který zemřel 18. května 1679 ve věku 39 let. V roce 1712 byla nad kněžištěm postavena hranolová věž, později (v 19. a 20. století) upravovaná, která nahradila dosavadní sanktusník. V rámci úprav provedených v roce 1770 byla zřízena nová sakristie za oltářem a rozšířena okna, tyto zásady však narušily stabilitu, a proto byla k zavěšení zvonů vybudována v roce 1783 na přilehlém hřbitově samostatně stojící zvonice. Další úpravy kostela byly provedeny v roce 1790.

Roku 1874 byly na kostelní věž instalovány hodiny. V roce 1929 byla farnost povýšena na děkanství, jímž byla až do 30. června 1994. Při přestavbě kostela v roce 1931 došlo ke snížení střech bočních lodí, obnovení zazděných románských okének v hlavní lodi a postavení nové sakristie na severní straně. V roce 1937 se uskutečnila celková oprava stavby a následujícího roku opravena krytina všech tří střech. V roku 2010 byly při východní hřbitovní zdi nainstalovány tři sochy Madon z přírodního kamene (z mramoru, pískovce a žuly) od sochařky Zuzany Čížkové, současně s tím byly provedeny parkové úpravy okolí kostela.

Bazilikální stavba kostela sv. Václava je tvořena třemi loděmi, z nichž každá je na východní straně zakončena apsidou, a renesanční předsíní z roku 1572. Cibulovitá vížka je sklenutá v hlavní lodi žebrovitou sítí z konce 15. století. Před kostelem je předsíň z konce roku 1579, hranolová věž nad kněžištěm z roku 1712 byla upravená roku 1770 a z této doby je i sakristie. Na vedlejším hřbitově je barokní zvonice z poloviny 18. stol. Uvnitř jižní lodi jsou zbytky románských maleb. Na hlavním oltáři je obraz sv. Václava od jezuitského malíře Ignáce Raaba z poloviny 18. stol. Cínová křtitelnice je z roku 1622. Dva malované epitafy jsou z roku 1628.

Naproti kostelu se nachází barokní fara navržená kolem roku 1715 známým stavitelem Janem Blažejem Aichlem.

Při kostele sv. Václava na Proseku v minulosti působila řada osobností, mezi jinými i pozdější kardinál Josef Beran. Na zdejším hřbitově, který už má jen historický charakter a je upraven jako park, je pohřbena například přítelkyně Karla Havlíčka Borovského česko-polská spisovatelka Honorata Zapová-Wisniovská a Indolog profesor František Čupr, který jako první k nám uvedl i indickou Bhagavadgitu a čínský spis Tao-te-ťing.

Interiér kostela sv. Václava na Proseku

Kostel k poctě svatého Václava na Proseku byl postaven na poutní Svatováclavské cestě ze Staré Boleslavi do Prahy, kudy se nosívalo Palladium země české. Jde o měděný reliéf velikosti 19 x 13,5 cm zobrazující Pannu Marii s Ježíškem v náručí. Podle legendy jej dostala od sv. Metoděje při křtu sv. Ludmila a od ní jej pak dostal sv. Václav, který jej nosil na prsou. Ten reliéf těsně před smrtí předal svému sluhovi Podivenovi, který jej ukryl v zemi, kde byl později náhodně nalezen a dodnes je Palladium ve Staré Boleslavi voucně uctíváno.

Farnost sv. Václava na Proseku dlouhá léta spravuje ThDr. Stanislav Prokop, který na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze přednáší pastorální teologii. Farnost na „periferii" velkoměsta je živým střediskem mládeže, působí zde vyhlášený chrámový sbor a díky dobré akustice a kvalitním varhanám se v bazilice pořádají také koncerty duchovní hudby.

Foto na titulní straně:
Kostel sv. Václava na Proseku v Praze

Svatý Václave

Svatý Václave,
české kníže, slyš!
hlasy k tobě pozvedáme
v nadhvězdnatou říš.

Tisíc tomu let,
co's byl kníže náš,
tobě byla řada věků
jako noční stráž.

Ale přes tvou zem
za těch tisíc let
vln jak mořem převalilo
všelikých se běd.

Ale ty's je znal,
při svém lidu stál,
ty's té země nezapomněl,
již jsi miloval.

V tísni duše své,
v číše hořkostech
jméno tvé za útočiště
měla na svých rtech.

V stkvoucím brnění
slávou zářící,
v čele vojsk jel's na své brůně
s černou orlicí.

Svatý Václave,
volá tě tvůj lid:
vrať své zemi požehnání,
vrať svým dětem klid!

Vnucen-li však boj,
v záři krvavé
bitvy veď, jak's dědy vodil,
svatý Václave!

České Písně
Josef Václav Sládek (1845-1912)

Modlitba

Bože velký, Bože všech,
Ty, jenž po svých národech
v slunci míru, v třesku zbraní
vážíš zmar i požehnání,
uslyš také lid svůj z Čech!

Jak nás bili, Ty's to zřel,
že jsme vstali, Ty's to chtěl!
nechcem žádných divů více,
sami setřem hanu s líce,
sami setřem prach si s čel.

Volným býval kdys Tvůj lid,
bude zas, když bude chtít!
Spoj ho láskou s jeho hrudou,
naše ruce síti budou,
naše děti budou žít.

Ty jen rámě naše tuž,
dej, ať každý v svém je muž;
sil nás v boji, žehnej píli,
buď nám štít a v těžké chvíli
všechny věrné Čechy sdruž!

České Písně
Josef Václav Sládek (1845-1912)

LITURGICKÁ ČTENÍ

25.neděle v mezidobí - 20.září 2015

1. ČTENÍ - Mdr 2, 12a.17-20

Čtení z knihy Moudrosti.

Bezbožníci řekli: „Číhejme na spravedlivého, podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. Zkoušejme ho souzením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsuďme ho k hanebné smrti, zda najde ochranu, jak říká."

2. ČTENÍ - Jak 3, 16-4,3

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Milovaní! Kde vládne nevraživost a sobeckost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shora je však především čistá, dále pokojná, shovívavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Ti, kdo usilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost. Z čeho vznikají války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte; zabíjíte a nenávidíte, a přesto nemůžete dosáhnout ničeho; bojujete a válčíte, ale nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a nic nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplývat na své rozkoše.

EVANGELIUM - Mk 9, 30-37

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš a jeho učedníci sestoupili z hory a procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Poučoval totiž své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dni po své smrti vstane." Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat. Potom přišli do Kafarnaa. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?" Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší. Ježíš se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech." Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal."

26.neděle v mezidobí - 27.září 2015

1. ČTENÍ - Num 11, 25-29

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin sestoupil v oblaku a mluvil k Mojžíšovi; vzal z ducha, který spočíval na něm, a dal ho sedmdesáti mužům starcům. Když na nich duch spočinul, dostali se do prorockého vytržení, ale později se to už nestalo. Dva muži z nich zůstali v táboře, jmenovali se Eldad a Medad. I na nich spočinul duch, neboť byli mezi těmi, kdo byli písemně určeni. Nevyšli však do stánku úmluvy a dali se do prorokování v táboře. Tu přiběhl jeden chlapec a oznámil Mojžíšovi: „Eldad a Medad prorokují v táboře." Jozue, syn Nunův, Mojžíšův služebník od mládí, řekl: „Pane můj, Mojžíši, zabraň jim v tom!" Mojžíš mu odpověděl: „To tak žárlíš kvůli mně? Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky, kéž by dal Hospodin spočinout svému duchu na nich!"

2. ČTENÍ - Jak 5, 1-6

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Nuže tedy, vy boháči: plačte a naříkejte nad strastmi, které na vás přijdou. Vaše bohaté zásoby hnijí a vaše šatstvo rozežírají molí. Vaše zlato a stříbro rezaví, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Hromadili jste si majetek i v tyto poslední dny. Ale mzda, o kterou jste ošidili sekáče, kteří vám požali pole, ta mzda křičí a křik vašich ženců pronikl k sluchu Pána zástupů. Na zemi jste hýřili a oddávali se rozkoším, krmili jste se i tehdy, když už už nastávala řež. Odsoudili jste spravedlivého a připravili ho o život - a on se vám nebrání.

EVANGELIUM - Mk 9, 38-43.45.47-48

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jan řekl Ježíšovi: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem." Ježíš však řekl: „Nebraňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi. Kdokoli vám podá číši vody proto, že jste Kristovi, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu. Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhasitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko, vyloupni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehyne a oheň nehasne."

Slavnost sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa 28.září 2015

1. ČTENÍ - Mdr 6,9-21

Čtení z knihy Moudrosti.

Vládcové, k vám se obracejí má slova, abyste se naučili moudrosti a neklesli. Ti totiž, kdo svatě střeží svaté příkazy, budou uznáni za svaté, ti, kdo jsou o nich poučeni, najdou ospravedlnění. Buďte tedy žádostiví mých slov, mějte po nich touhu, a poučí vás. Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starostí. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc. Neboť její začátek je zcela upřímná touha poučit se, chtít se poučit je láska k ní, láska k ní je zachovávat její přikázání, dbát o přikázání je zajistit si nesmrtelnost, nesmrtelnost pak dává místo u Boha. A tak touha po moudrosti přivádí ke kralování. Vládcové lidí, když se tedy těšíte z trůnů a žezel, ctěte moudrost, abyste kralovali navě

2. ČTENÍ - 1 Petr 1,3-6; 2,21b-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. Je pro nás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc a vede ke spáse, která se má ukázat nyní v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. 'On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.' Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni.

EVANGELIUM - Mt 16,24-27

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání."

27.neděle v mezidobí - 4.října 2015

1. ČTENÍ - Gen 2, 18-24

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin Bůh řekl: „Není dobré, že člověk je sám. Udělám mu pomocníka, který by se k němu hodil." Hospodin Bůh uhnětl z hlíny všechnu divokou zvěř a všechno nebeské ptactvo a přivedl je k člověku, aby viděl, jaké jim dá jméno: takové mělo být jejich jméno, jak by všechny živočichy pojmenoval. A člověk dal jméno všem krotkým zvířatům, nebeskému ptactvu a veškeré divoké zvěři, ale pro člověka se nenašel pomocník, který by se k němu hodil. Tu Hospodin Bůh seslal na člověka hluboký spánek, a když usnul, vzal jedno z jeho žeber a to místo uzavřel masem. Hospodin Bůh pak ze žebra, které vzal z člověka, vytvořil ženu a přivedl ji k člověku. Ten zvolal: „To je konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla. Bude se nazývat manželkou, neboť z manžela byla vzata." Proto muž opustí otce i matku a přidrží se své ženy a budou jeden člověk.

2. ČTENÍ - Žid 2, 9-11

Čtení z listu Židům.

Bratři! Vidíme, že Ježíš, který byl trochu ponížen pod anděly, protože vytrpěl smrt, je korunován slávou a ctí, aby z milosti Boží za všechny lidi podstoupil smrt. Bylo jistě vhodné, aby ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, přivedl do slávy mnoho synů tím, že utrpením zdokonalí původce jejich spásy. Vždyť ten, kdo posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, mají stejný původ. Proto se neostýchá nazývat je svými bratry.

EVANGELIUM - Mk 10, 2-16

Slova svatého evangelia podle Marka.

Přišli farizeové a zeptali se Ježíše, smí-li se muž se ženou rozvést, chtěli ho tím přivést do úzkých. Odpověděl jim: „co vám přikázal Mojžíš?" Řekli: „Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se." Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal tento příkaz! Na začátku při stvoření však Bůh 'učinil lidi jako muže a ženu'. 'Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk.' Už tedy nejsou dva, ale jeden. A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!" V domě se ho učedníci ještě jednou na to zeptali. Řekl jim: „Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství." Matky přinášely k Ježíšovi děti, aby jim požehnal. Ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království. Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde." Bral je do náručí, kladl na ně ruce a žehnal jim.

28.neděle v mezidobí - 11.října 2015

1. ČTENÍ - Mdr 7, 7-11

Čtení z knihy Moudrosti.

Modlil jsem se, a byl mi dán rozum, prosil jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal. Jí jsem dal přednost před žezly a trůny a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic. Nesrovnával jsem s ní neocenitelný drahý kámen, protože všechno zlato je vzhledem k ní jen troška písku a za bláto lze počítat vedle ní stříbro. Miloval jsem ji nad zdraví a krásu, chtěl jsem ji mít raději než denní světlo, poněvadž nehasne její záře. Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra a skrze ni nespočetného bohatství.

2. ČTENÍ - Žid 4, 12-13

Čtení z listu Židům.

Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a pronáší soud i nad nejvnitřnějšími lidskými myšlenkami a hnutími. Není tvora, který by se před Bohem mohl ukrýt, před jeho očima je všechno nahé a odkryté a jemu se budeme zodpovídat.

EVANGELIUM - Mk 10, 17-30

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se Ježíš vydával na cestu, přiběhl nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?" Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš přikázání: 'Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!'" On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí." Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!" On pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!" Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království." Oni užasli ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?" Ježíš na ně pohlédl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno." Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou." Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný. A tak mnozí první budou posledními a poslední prvními."

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. srpna 2015

Politické události

Dnešní Rusko je hrozba jako SSSR, znělo při vzpomínkách na srpen 1968

Čeští politici i další pamětníci srpna 1968 si připomínali v Praze události spojené s okupací Československa vojsky zemí Varšavské smlouvy přesně před 47 lety 21.srpna 1968. Ale vzpomínky se prolnuly i se dneškem. „Metody dnešního Ruska se neliší od metod tehdejšího SSSR," řekla u Národního muzea Miroslava Němcová, bývalá předsedkyně Sněmovny z ODS.

„Rusko se opět odhodlalo k invazi a obsadilo Krym, území suverénní Ukrajiny," upozornil zase v projevu u budovy nedaleko Českého rozhlasu předseda Senátu Milan Štěch z ČSSD.

Kousek od něj vlála mezi přihlížejícími pietnímu aktu vlajka suverénní Ukrajiny, jejíž část - Krym - Rusko v rozporu s mezinárodním právem anektovalo. Štěch mluvil i o tom, že okupace neměla jen přímé oběti, ale invaze takzvaných spřátelených zemí poslala do emigrace 300 tisíc občanů Československa.

„Klidné časy bohužel opravdu končí, a musíme se připravit na eventualitu, že mezinárodní napětí se bude nadále zvyšovat, že napětí ve společnosti může narůstat, že bude sílit volání po vládě pevné ruky," varoval Štěch.

Na analogii mezi okupací v roce 1968 a tím, jak se Rusko chová v současnosti k Ukrajině, poukázala v oficiálním prohlášení k výročí sovětské okupace TOP 09. „Současný politický vývoj v Rusku a krize na Ukrajině činí ze srpnové okupace znovu aktuální téma. Ruská státní televize dnes lže svým občanům o důvodech okupace v roce 68 stejně, jako lže Rusko světu o své roli ve válce na východě Ukrajiny. Anexe Krymu a ukrajinská krize vykazují analogické způsoby myšlení a chování dnešního putinovského Ruska s tehdejším sovětským komunistickým režimem," uvedla TOP 09.

Na vzpomínkovou akci k srpnu 1968 na Václavské náměstí dorazili během dne někteří její politici - dopoledne poslanci Miloslav Kučera či František Laudát, odpoledne první místopředseda strany Miroslav Kalousek či europoslanec Jaromír Štětina.

Okupací v roce 1968 se podle předsedy vlády Bohuslava Sobotky kasárenský socialismus brežněvovského typu definitivně zdiskreditoval.

„Pokus o reformu komunistického režimu nevyšel," řekl předseda vlády. Zasloužili se o to podle něj i lidé, kteří byli ochotni s tehdejšími okupanty kolaborovat.

Němcová u Národního muzea, na němž jsou stále patrné šrámy po střelách sovětských tanků, mluvila o tom, že tak, jako nyní prochází rekonstrukcí budova muzea, mělo by projít určitou rekonstrukcí myšlení řady lidí, aby si uvědomili, jaké jsou skutečné hodnoty a že svoboda je ohrožena i dnes.

Politička ODS zalitovala, že Česká televize neodvysílá ruský dokument Varšavská smlouva, odtajněné stránky. Prodej pořadu, který vyvolal bouřlivou reakci kvůli zkreslování invaze, ruská televize bez vysvětlení zrušila. Podle Němcové by film pomohl Čechům pochopit, jaké nebezpečí skýtá dnešní Rusko. Spolu s Němcovou na srpnové události před muzeem zavzpomínali i její kolega z ODS Radim Holeček a poslanci František Laudát a Michal Kučera z TOP 09.

Petr Marek z platformy občanských demokratických a protikomunistických iniciativ Bezkomunistů.cz mluvil o řetězové hladovce známých osobností za oběti komunismu. V den 47. výročí invaze sovětských a dalších vojsk ji podle něj drží známý zpěvák, frontman kapely Lucie David Koller. Ten poslal účastníkům pietní akce vzkaz.

„Zakázat komunistům účast v politice, to jediné je potřeba. Každý, kdo je tím nakažený, je hrozbou i vlastním lidem. Stalin je dnes v Rusku opěvován jako dobrý politik. Těch deset milionů zavražděných lidí je zapomenuto. Autoři zvacího dopisu zůstali nepotrestáni. Pojďme je zakázat v politice, než pozvou Putina. Prosím všechny rozumné lidi. A na závěr ať jdou komouši do pr....," přečetl Kollerovu zdravici Marek.

V úterý 25. srpna bude řetězovou hladovku držet Viktor Fainberg, jeden z osmi statečných občanů SSSR, kteří v roce 1968 proti brežněvovské agresi protestovali na Rudém náměstí. Režim ho pak zkoušel zlomit na psychiatrii. Do řetězové hladovky se zapojí i předseda TOP 09 Karel Schwarzenberg.

Odpoledne se na Václavském náměstí uskutečnil i hudební happening, za účasti písničkáře Vladimíra Merty či Milana Knížáka a kolemjdoucí si mohli na výstavě „Aby sny nezešedly" prohlédnout fotografie z událostí po 21. srpnu 1968.

Invaze si do konce roku 1968 vyžádala 108 mrtvých, asi 500 těžce a další stovky lehce zraněných lidí. Lidové noviny ve čtvrtek napsaly, že Vojenský historický ústav poprvé sečetl civilní oběti sovětských vojsk v Československu od srpna 1968 do roku 1991. Historici dospěli k číslu 402, přičemž toto číslo podle nich nemusí být konečné, mnoho materiálů v minulosti se skartovalo.

S českým školstvím není spokojena téměř třetina rodičů, zjistil průzkum

Se stavem českého školství není spokojeno třicet procent rodičů. Zjistil to průzkum zadaný pěti organizacemi, jež se věnují vzdělávání. Část rodičů se domnívá, že vzdělávací systém potřebuje zásadní změny. Uvítali by zejména individuálnější přístup k dětem. Z průzkumu, na který v červnu odpovídalo 1 035 rodičů předškoláků a žáků prvního stupně základních škol, například vyplývá, že třicet procent rodičů považuje systém školství za špatný a požaduje změny. Polovina rodičů nezná alternativy ke klasické škole a neumí se v případné nabídce dobře zorientovat. „Znalosti a vědomosti rodičů o alternativních možnostech ve vzdělávání jsou na vzestupu. Očekávání rodičů jsou poměrně vysoká na rozdíl od toho, co současná škola nabízí," komentoval výsledky průzkumu Tomáš Houška ze spolku Vysněná škola. Martin Drnek ze společnosti Scio, která se na průzkumu také podílela, soudí, že se ministerstvo školství postoji rodičů systematicky vůbec nezabývá.

Časy se mění, školy se však nestačí měnit s nimi

Rodiče uznávají, že škola poskytuje dětem základní vědomosti, ale v dalších aspektech podle nich zaostává. Preferovali by individuálnější přístup. Podle více než tří čtvrtin otců a matek učí škola všechny děti to samé bez ohledu na zájem a talent. Jen čtvrtina je přesvědčena, že škola talenty rozvíjí.

S individuálním přístupem souvisí také skutečnost, že by téměř polovina rodičů dávala přednost rozdělení dětí podle jejich zájmu, nikoliv podle věku. Jana Udatná ze Společnosti Montessori je přesvědčena, že by ve věkově smíšených skupinách nebyla taková soutěživost jako v současných třídách. Podle Houšky vzdělávací systém neodpovídá rychlým změnám společnosti. „Změna vzdělávacího systému je řádově pomalejší než změna společnosti. Nepřipravujeme děti na změnu," poznamenal. Nespokojení rodiče jsou vzdělanější lidé s větším společenským dosahem. „Často raději založí vlastní školu, než aby bojovali se systémem," uvedl Bohumil Kartous ze společnosti EDUin. Nikola Křístek z Unie center pro rodinu a komunitu to vidí jako logický důsledek přesunu aktivních rodičů s odrůstajícími dětmi od zakládání rodinných center přes alternativní mateřské školy po základní školy. „Cyklus změny je dvanáct let, proto jsem jako rodič nucen hledat řešení teď," řekl.

Léčil horečku a otrávil se. Po selhání jater přežil díky unikátní operaci

Lékaři z pražského IKEM zachránili pacienta, kterému kvůli selhávajícím játrům hrozila smrt. Kvůli otravě paracetamolem zbývaly čtyřiatřicetiletému Lukáši Musilovi sotva hodiny života. Náročná operace, o kterou se na světě dosud nikdo nepokusil, ho udržela naživu. Lékaři při ní mimo jiné transplantovali malá pomocná játra od člověka s jinou krevní skupinou. Lukáše trápila několik dní silná bolest hlavy a horečka. Ačkoli obvykle léky neužívá, tentokrát se kvůli zhoršujícímu stavu rozhodl nějaké vzít. I když měly preparáty různé názvy, jejich základem byla stejná účinná látka - paracetamol. Kvůli předávkování mu selhala játra. Nejprve začal ve středu 15. července zvracet krev. O den později byl uveden do umělého spánku a následující den ho vrtulník transportoval do IKEM. Zbývaly mu sotva hodiny života. „Musel jsem se rychle rozhodnout. Varianty byly jen dvě. Buď netransplantovat vůbec, nebo provést velmi neobvyklý výkon. Jedinou možností bylo provedení takzvané auxiliární heterotopické ABO-inkompatibilní small for size operace," uvedl přednosta Kliniky transplantační chirurgie Jiří Froněk. Operace trvala deset hodin a byla to první uskutečněná operace tohoto druhu v celém světě. Lukáš Musil při ní mimo jiné dostal malá játra od dárce s jinou krevní skupinou, která byla umístěna do oblasti pánve. Ta mu dala čas a jeho játrům šanci na regeneraci. Po třech dnech při druhé plánované operaci lékaři vše překontrolovali a upravili cévní zásobení obou jater. Mezi tím měl pacient 72 hodin otevřené břicho. Deset dní se pacientův stav zlepšoval, pak začal stagnovat. Při třetí operaci proto chirurgové vyměnili malá játra za podobná, ale od dárce stejné krevní skupiny. Bohužel se ukázalo, že pacientova vlastní játra jsou nevratně poškozená. „Proto jsme při v pořadí čtvrté operaci jeho játra nahradili novým, celým transplantátem od dárce stejné krevní skupiny. Následující průběh byl, a dosud stále je, bez komplikací. Pacient se chystá domů," řekl Froněk. Lukáš Musil uvedl, že si z vlastní otravy nic nepamatuje. Probudil se až na IKEM. Práci lékařů označil za zázrak. „Manželce říkali, že možná nepřežiju ani let vrtulníkem," dodal. Lékaři v IKEM už letos transplantovali nová játra 93 pacientům, což je o patnáct více než za stejné období loňského roku. Nárůst připisují lepšímu systému i modernějším metodám. Nejvíce asi přispěla metoda, kdy se játra rozdělí a dostanou je dva příjemci. Loni v IKEM lékaři provedli jinou unikátní operaci jater. Pacientovi nahradili jen část jater novými od zesnulého dárce.

Déšť ukončil i rekordní nasazení hasičů, v srpnu vyjeli k tisícům požárů

Ochlazení a deštivé počasí v polovině srpna přineslo úlevu i hasičům, kteří za srpen hlásí rekordní počet požárů. Od začátku měsíce už vyjeli k téměř dvěma a půl tisícům případů. Většinou hořela pole a lesy a hasiči s plameny bojovali mnohdy dlouhé hodiny v nepřístupném terénu. V mnoha případech vyhlásili i nejvyšší stupeň požárního poplachu.

„Sobotní a hlavně nedělní silné deště konečně snížily počty požárů. Od začátku srpna jich je v hasičských statistikách rekordní počet," sdělila v pondělní tiskové zprávě mluvčí hasičů Nicole Zaoralová. Upřesnila, že od začátku srpna vyjížděli hasiči ke 2 446 požárům. Loni za stejnou dobu, tedy od 1. do 16. 8., hasiči řešili 734 požárů. „Standardně nejvíc požárů je v jarních měsících (březen, duben), kdy lidé vypalují trávu a pálí na zahradách biologický odpad. Loni byl nejhorší březen, kdy bylo za celý měsíc 2 354 požárů," doplnila ke statistice Zaoralová.

Většinou v srpnu hořelo v přírodě. Nejvíc požárů hasiči zaznamenali v pátek 14.srpna, kdy vyjeli ke 201 požáru. Například patnáct jednotek hasičů tehdy likvidovalo plameny v těžko přístupném terénu ve vojenském výcvikovém prostoru Libavá. U víc než 20 ze srpnových požárů byl vyhlášen třetí ze čtyř stupňů poplachu, kdy se na likvidaci plamenů podílelo víc než deset jednotek hasičů, nebo ve zvláštním stupni poplachu. „Posledním z nich byl požár ve společnosti Unipetrol v Litvínově," doplnila Zaoralová. Zvláštní, nejvyšší stupeň požárního poplachu, hasiči zatím v srpnu vyhlásili čtyřikrát. Kromě Litvínova i v pondělí 3. srpna, kdy na Rakovnicku likvidovalo 48 hasičských jednotek požár pole a lesa. Na pomoc přijeli kolegové z okolních krajů i policejní vrtulník. Celková odhadovaná rozloha požářiště je 60 hektarů.

Podobná situace nastala i o den později, kdy třicítka jednotek likvidovala požár lesa v obci Branžež na Mladoboleslavsku. S hašením opět pomáhal vrtulník. Potřetí hasiči vyhlásili zvláštní stupeň požárního poplachu, kdy se kromě velkého nasazení hasičské techniky a případného ohrožení lidí předpokládá i mezikrajová spolupráce, před týdnem, v pondělí 10. srpna. Tehdy bojovalo dvacet sedm

jednotek hasičů z Plzeňského kraje a Středočeského kraje s požárem pole a lesa o celkové rozloze cca 40 ha v Mladoticích na Plzeňsku. Na místě zasahovaly policejní a armádní vrtulník. „Uklidnění přišlo v neděli 16. 8., kdy už bylo pouze 75 požárů. Pro srovnání, průměrně vyjíždějí hasiči k 52 požárům denně," uzavřela Zaoralová.

Ekonomika

Social Watch: Česko se zvedá, ale řadu lidí dělí od chudoby stokoruny

Česko se loni podle výroční zprávy mezinárodní sítě Social Watch dostalo z ekonomické stagnace, v přibližování k úrovni vyspělých evropských zemí však ztrácí mnoho let. Velké množství lidí dělí od pádu do chudoby jen stokoruny. Terčem nesnášenlivosti se místo Romů stal islám a migranti. „V roce 2014 konečně byla přerušena recese a ČR vykázala růst, který byl ale nižší než v přecházejících obdobích. ČR v přibližování k průměru EU ztratila mnoho let. Teď je naděje, že se konvergence znovu obnoví," uvedla ekonomka a spoluautorka zprávy Ilona Švihlíková. Podle ní se ČR ocitla „v pasti středně příjmových zemí" a vláda by měla vymyslet, jak to překonat. Jedním ze znaků je podle Švihlíkové odliv dividend, loni na nich z ČR odteklo 219 miliard. Je to zatím nejvyšší suma. Od roku 2006 je odliv vyšší než investované částky. Podle ní se tak už vyčerpal „model lákání zahraničních investorů". Dopadá to i na mzdy. I když zisky firem loni rostly, do mezd se to promítlo jen mírně. „Narušila se proporce mezi zisky a mzdami," podotkla ekonomka.

ČR patří mezi země s nejnižší mírou příjmové chudoby. Její hranice je na 60 procentech mediánu mzdy. Velké množství lidí je těsně nad tímto limitem a od pádu do chudoby je dělí jen pár stokorun měsíčně. Zhruba půl milionu lidí nemá ani životní minimum. Pokud by se příjmy rozdělily do deseti skupin podle výše, v nejnižší skupině by bylo 1,5 milionu lidí, uvedla Švihlíková. Odkázala na dřívější zjištění statistického úřadu. Pokud by se hraniční příjem pro chudobu zvedl o procento na 61 procent mediánu, do chudoby by podle ekonomky spadlo velké množství lidí. „Rozdíl je přitom 165 korun," upřesnila. Dodala, že i v Česku je „pracující chudoba" u lidí s nízkým výdělkem. Trpí jí prý čtvrtina pracujících žen. Podle Švihlíkové za to může nízká minimální mzda. V oblasti prosazování rovných šancí pro muže a ženy zavládl loni podle další spoluautorky Veroniky Šprincové mírný optimismus, který se ale vytrácí. Kabinet sice zřídil post ministra pro lidská práva, zmínil rovné příležitosti v koaliční smlouvě a programu a přijal i strategii do roku 2020, s přijetím konkrétních kroků ale váhá. Týká se to třeba volební novely s rovnoměrným zastoupením žen a mužů na kandidátkách, uvedla Šprincová. Podobná situace podle Tomáše Tožičky panuje i v oblasti lidských práv. „Prohlášení k podpoře lidských práv uvnitř ČR i navenek byla příslibem, bohužel zůstala jen v rétorické rovině," uvedl Tožička. Vláda například uváděla, že ČR chce pomoci lidem v tísni hlavně v jejich zemích. Do rozvojové pomoci putuje 0,11 procenta HDP a ne 0,33 procenta, jak se Česko při vstupu do EU zavázalo, dodal Tožička. Podle zprávy přibývá nesnášenlivosti, jen nenávistné výpady vůči Romům vytlačila islamofobie a téma migrace. Protiislámské nálady sílí od září loňského roku, kdy se ombudsmanka zastala muslimské dívky, která chtěla chodit do školy se šátkem, uvádí zpráva. Podle ní se „nenávist prohloubila", když EU letos začala jednat o kvótách pro rozdělování uprchlíků do jednotlivých států. Autoři kritizují i vývoz zbraní do zemí, kde jsou konflikty či kde se porušují lidská práva.

Dražba desetiletí. Stát nabízí klášter irských mnichů za tři čtvrtě miliardy

Objekt někdejšího kláštera řádu hybernů na náměstí Republiky v Praze, kde v nedávné minulosti sídlili úředníci, jde koncem září do dražby. Vyvolávací cena je 790 milionů korun, dle odhadů se ale finální částka za památkově chráněný areál v závěru vyšplhá mnohem výš. Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (ÚZSVM) během své třináctileté existence ještě nikdy nenabízel nemovitost ze státního majetku za tak vysokou cenu. „Registrujeme předběžný zájem několika desítek subjektů, které požádaly o poskytnutí detailních informací, mimo jiné ze Spojených států nebo ze Švýcarska. Vzhledem k vysoké atraktivitě areálu věříme v hojnou účast i při samotné dražbě," řekl iDNES.cz mluvčí Radek Ležatka.

Památkově chráněný areál o rozloze více než 7 tisíc metrů čtverečních na lukrativní adrese naproti secesnímu Obecnímu domu využívali v minulosti úředníci, nyní už je kompletně vystěhovaný. O jeho prodeji rozhodla vláda v dubnu. Dražba se uskuteční 30. září. Aby do Prahy v tento den nalákal co nejvíc potenciálních zájemců, požádal majetkový úřad o spolupráci agenturu CzechInvest a ministerstvo zahraničních věcí. „Účelem je, aby prostřednictvím zastupitelských úřadů České republiky informovalo o záměru v zahraničí. Generální ředitelka rovněž oslovila dopisem představitele 74 zastupitelských úřadů cizích států sídlících v Praze se žádostí o podporu při propagaci u potenciálních klientů v jejich zemích," objasnil mluvčí. Přímo rozeslal informace také více než 50 developerským a investičním společnostem z celého světa. Každý zájemce o účast v dražbě musí složit 10 milionů korun jako jistinu, kterou neúspěšní dražitelé dostanou zpět. Vítězi dražby se tato částka odečte od konečné prodejní sumy, případně poslouží jako náhrada za zmařenou aukci v případě, že by finální obnos do určeného data nezaplatil.

„Dražba je nejtransparentnější způsob prodeje majetku, striktně upravený zákonem o veřejných dražbách. Očekáváme, že výsledná cena bude při kontaktním způsobu podávání nabídek výrazně vyšší," uvedla generální ředitelka ÚZSVM Kateřina Arajmu. V závěru by se tak suma mohla vyšplhat i k miliardě korun. „Prostředky z prodeje majetku jsou příjmem státního rozpočtu. O použití prostředků na výdajové stránce státního rozpočtu obecně rozhoduje vláda," objasnil Ležatka, komu výnos připadne. Budoucí vlastník bude muset využití areálu podřídit jeho památkové ochraně. „Nabízí se spojení s vedle stojícím kulturním stánkem, mohl by to

být například hotel. Je pravda, že budoucí využití je potřeba konzultovat s orgány památkové péče. Nicméně památkově chráněná je celá oblast vnitřní Prahy, aniž by byl omezen její další rozvoj. Stačí se podívat například na přilehlou ulici Na Příkopě nebo sousední obchodní centrum Palladium," doplnil. Zmíněné obchodní centrum vzniklo po částečné demolici a přestavbě kasáren Jiřího z Poděbrad. Smlouvou mezi ministerstvem obrany a společností EPF z roku 1995 byla kupní cena komplexu stanovena na 50 milionů marek, tedy více než 900 milionů korun. Zatím jde zřejmě o rekordní sumu, kterou se podařilo za prodej státního majetku utržit.

Kurzovní lístek
2. 9. 2015 (středa)

EUR, 1 .....27.020
Kanada, 1 .....18.090
USA, 1 .....23.987

Kultura

Zemřel heraldik Jiří Louda, autor státního znaku či prezidentské vlajky

Ve věku 94 let zemřel v úterý 1.září 2015 v Olomouci válečný veterán a významný český heraldik Jiří Louda. Jeho nejvýznamnějším dílem je současný český státní znak, kromě toho ale vytvořil také prezidentskou vlajku či znak Olomouckého kraje a zhruba dvou stovek českých obcí.

Jiří Louda se narodil 3. října 1920 v Kutné Hoře a na jeho životní dráhu ho nasměroval otec. „K heraldice jsem se dostal částečně díky tomu, že můj otec vyučoval kreslení," řekl už dříve pro ČTK. Po maturitě zamířil na České vysoké učení technické, ale poté byl povolán v rámci mobilizace. V roce 1939 pak odešel do zahraničí a nakonec zamířil do Velké Británie, kde sloužil u parašutistů. Později mu tak byl udělen Československý válečný kříž a Československá vojenská medaile za zásluhy. Po převzetí moci komunisty byl z armády propuštěn a od dubna 1949 do roku 1951 uvězněn na Mírově. O tři roky později pak nastoupil do Vědecké knihovny v Olomouci, kde pracoval dalších 23 let. V roce 1968 navrhl první koncept jednoho znaku pro Čechy, Moravu a Slezsko, ze kterého vychází i ten současný. Během sametové revoluce kritizoval znak Československa, protože obsahoval neheraldické prvky, a kvůli tomu byl pozván prezidentem Václavem Havlem v roce 1989 na Pražský hrad, za účelem návrhu nového znaku. Jeho návrh se osvědčil a proto byl přizván i k tvorbě znaku pro samostatné Česko. V roce 1991 byl rehabilitován a povýšen na plukovníka ve výslužbě. Jako první Čech se pak stal v roce 2000 akademikem Mezinárodní heraldické akademie a ve stejný rok převzal z rukou prezidenta Václava Havla státní vyznamenání – Medaili Za zásluhy II. stupně. O čtyři roky později mu Univerzita Palackého udělila čestný doktorát za celoživotní heraldické dílo.

Muž spořádal 150 švestkových knedlíků. Těžko mi bude tři hodiny, řekl

Třiačtyřicetiletý Kamil Hamerský z Domanína u Bystřice nad Pernštejnem se stal letošním vítězem tradiční soutěže v pojídání knedlíků, které je nezbytnou součástí vizovického Trnkobraní. Mezi deseti konkurenty, kteří se sjeli z celé republiky, tak už poněkolikáté zvítězil. „Tři hodiny mi bude těžko, ale pak už to bude v pohodě. Do stovky to šlo celkem v pohodě, pak už to bylo horší. Knedlíky se mi letos zdály tužší a těsto se hodně lepilo. Ale příští rok přijedu zase. A doufám, že konečně pokořím svůj rekord," prohlásil hned po ukončení soutěže. Na Trnkobraní totiž jezdí pravidelně a před deseti lety vytvořil svůj rekord, když snědl 191 knedlíků. Vítězství měl jasné téměř od samého začátku. Knedlíky si přidával vždy po třiceti a už v jedenácté minutě jich měl v sobě osmdesát. Žádnou zvláštní taktiku podle všeho nemá. „Naposledy jsem jedl včera večer, ale jinak doma nijak netrénuju. I když pravdou je, že mi víc chutná sladké jídlo," doplnil. Do Vizovic už poněkolikáté přijel také se svým otcem Stanislavem. Ten skončil na šestém místě se 71 knedlíky. Letos jich šest kuchařek z Vizovic připravilo 1 900. „Děláme je pořád podle stejného receptu jako před třiceti lety," upozornila vedoucí školní jídelny jedné ze základních škol ve Vizovicích Aranka Máčalíková. Právě v kuchyni základní školy se knedlíky připravují a vaří. Švestky si kuchařky čistily už den předem. V sobotu ráno vstávaly ve čtyři hodiny, aby všechno stihly. Těsto dělají z 16 kilogramů mouky, přidávají do ní máslo, sádlo, vajíčka, mléko a sůl. „Pořád musíme hlídat teplotu, protože třeba teplota mléka s rozpuštěným sádlem a máslem je nejdůležitější," vysvětlila Alena Krampotová, která legendární knedlíky na tradiční soutěž připravuje už 12 let. Jeden knedlík musí mít podle pravidel maximálně 3,5 dekagramů. Jsou maštěné olejem a máslem, soutěžící si je mohou posypat cukrem. Tradiční akce přilákala do areálu likérky Rudolf Jelínek tisíce lidí z celé republiky. Pořadatelé jim nabídli koncerty známých kapel, divadelní program i folklorní vystoupení.

Sport

Plážové volejbalistky Kolocová se Skalníkovou slaví domácí titul

Plážová volejbalistka Kristýna Kolocová se s novou spoluhráčkou Hanou Skalníkovou stala mistryní republiky. Ve finále šampionátu v Praze 30.srpna porazily hladce 2:0 na sety Vendulu Haragovou a Michaelu Formánkovou. V průběhu turnaje ztratily Kolocová se Skalníkovou set jen v semifinálovém duelu se Šárkou Nakládalovou a Eliškou Gálovou. V duelu se zkušenými volejbalistkami, které působí zejména ve Francii, vůbec neprohrávaly. Skalníková, kterou soupeřky vyhledávaly svými servisy, byla v útoku takřka neomylná. Společně s Kolocovou odskočily v prvním setu na 14:8 a zvítězily 21:14. Druhou sadu zahájila dvojice sérií šesti bodů. Haragová s Formánkovou se dokázaly opakovaně přiblížit na tři až čtyři body, ale vždy znovu ztrácely. Hned první mečbol za stavu 20:15 proměnila Skalníková úspěšným blokem.

Mezi muži se překvapivými vítězi stali David Kufa s Davidem Lencem. První set vyhráli 21:16, ale jejich soupeři favorizovaní Robert Kufa s Janem Dumkem získali druhý set 21:19. V rozhodující sadě David Kufa a David Lenc zvítězili 20:18. Bronzovou přičku v mužském turnaji vybojovali Petr Beneš s Michalem Bízou.

* * *

připraveno podle serveru:
http://zpravy.idnes.cz/

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež vyhlásil Den modliteb za péči o stvoření

Papež František ohlásil nově zavedený Světový den modliteb za péči o stvoření, platný pro celou katolickou církev, jenž se bude slavit každý rok 1. září. Svatý otec v dopisu z 6. srpna 2015 předsedovi Papežské rady pro spravedlnost a mír kardinálu Peteru Turksonovi a předsedovi Papežské rady pro podporu jednoty křesťanů Kurtu Kochovi učinil prohlášení, kde znovu potvrzuje odpovědnost křesťanů na řešení ekologické krize, ve které se lidstvo v současnosti ocitá, a vyhlašuje s platností od tohoto roku 1. září Dnem modliteb za péči o stvoření. Prvním krokem je dle něho potřeba znovu objevit naše nejhlubší motivace pro pečování o stvoření, a také to, jakým způsobem žil ve světě sám Ježíš. S odkazem na novou encykliku o životním prostředí Laudato si' František zdůraznil, že ekologická krize nás vyzývá k hlubokému duchovnímu obrácení: *„Křesťané jsou povoláni k ekologické přeměně, protože účinky jejich setkání s Ježíšem Kristem se projevují v jejich vztahu k okolnímu světu.“*

Každoroční Světový den modliteb za péči o stvoření bude podle hlavy církve příležitostí potvrdit osobní povolání každého člověka *„být správcem stvoření“*, příležitostí poděkovat Bohu za krásu jeho díla, které nám svěřil do péče a prosit ho o pomoc při ochraně tohoto stvoření, stejně jako o odpuštění za hříchy spáchané proti světu, v němž žijeme. Ke skutečnosti, že slavení Dne modliteb za péči o stvoření připadlo na stejný den jako v církvi pravoslavné, Svatý otec konstatoval, že je to příležitost ke svědectví o růstu společenství s našimi pravoslavnými bratry a sestrami: *„Žijeme v době, kdy všichni křesťané čelí stejným rozhodujícím výzvám, na které musíme reagovat společně, aby tak byly výsledky více důvěryhodné a efektivní.“*

Světový den modliteb za péči o stvoření připadá na svátek sv. Jiljí. I jeho lze tedy jako (mimo jiné) patrona lesů a myslivců prosit o přímluvu. I když letos dostanete toto číslo Hlasů národa až po 1. září, můžete si kdykoli vyjít do přírody a pomodlit se tam.

Náměty z Bible pro modlitby a rozjímání na téma stvoření:

Chvály a díkůvzdání

Ž 8 Boží velebnost
Ž 65 Díkůvzdání za Boží požehnání
Ž 104 Chvála Boha Stvořitele
Ž 146 Důvěra v Boha
Ž 147 Vděčnost štědrému Pánu
Ž 148 Chvalozpěv všeho stvoření k všemohoucímu Stvořiteli
Dn (3, 52-90) Chvála Bohu, chvála Božího stvoření
Jn (1, 1-5) Na počátku bylo Slovo
Zj (21, 14) Nová nebesa a nová země

Starý zákon

Gn (1; 2, 4-7) Boží stvoření je dobré
Gn (2, 15) Bůh nám nařídil pečovat o stvoření
Gn (9, 8-17) Boží smlouva s Noemem a vším stvořením
Lv (25, 23-24) Bohu patří země

Nový zákon

Mt (6, 25-34) Naučit se důvěřovat Bohu, tak jako příroda
Ř (8, 18-25) Vykoupení tvorstva
Ko (1, 15-23) Chvalozpěv Kristu
Zj (21, 1-5) Příslib nového stvoření

Podle zpráv České biskupské konference

Bude milostný obraz Matky Boží Veverské už konečně vrácen do užívání církve?

Hrad Veveří, stojící na skalnatém ostrohu (od roku 1940) nad Brněnskou přehradou, je jedním z nejstarších a největších moravských hradů. Byl to odedávna hrad zeměpanský, tedy hrad patřící markraběti moravskému, pokud byl králem pak králi českému. Podle pověsti byl založen knížetem Konrádem roku 1062. Původně byl románský. Ve 13. stol. byl přestavěn na raně gotický hrad s válcovou břitovou obrannou věží, prostorným palácem a s kaplí. Kolem roku 1406 vznikl na jeho západní straně tzv. „přihrádek“. Je to hradba s pěti hranolovými věžemi. Ty pak byly počátkem 16. stol. zvýšeny, hrad a hradní areál byly znovu upraveny.

Hrad byl původně majetkem pána země. Z těch známějších to postupně byli: Přemysl Otakar II., Jan Lucemburský, Karel IV. Lucemburský, Jan Jindřich Lucemburský, aj. Roku 1510 hrad přestal být majetkem markraběte. Majiteli byli postupně páni z Luděnic, páni z Pernštejna, páni z Lipé, páni z Boskovic, páni z Lomnice, aj.

Západním směrem od hradu Veveří, cca 400 m od jeho „přihrádku“, stojí dnes zcela osamocená kaple Matky Boží. Zasvěcená je „Nanebevzetí Panny Marie“. Poutní slavnost v ní bývá každoročně na nejbližší neděli kolem 15. srpna. Je to pozdně románská stavba z konce 12. století. Kolem kaple až do husitských válek stála malá vesnice, ve které bydlili převážně zaměstnanci hradu Veveří. Kaple je dodnes živým mariánským poutním místem, kam se na dopolední poutní mši svatou sjíždějí lidé z Veverské Bítýšky, z okolních vesnic a také z nedalekého města Brna. Už od poloviny 14. století býval v kapli uctíván milostný gotický deskový obraz „Madony s dítětem“, zvaný též „Matka Boží Veverská“, také „Madona z Veveří“. Namalovaný byl nám dnes už neznámým malířem, a to někdy mezi roky 1345–1350. Kapli za hradem Veveří, a tedy církvi římsko-katolické, zmíněný obraz věnoval ve 2. třetině 14. stol. markrabě moravský Jan Jindřich Lucemburský (žil 1322–1375).

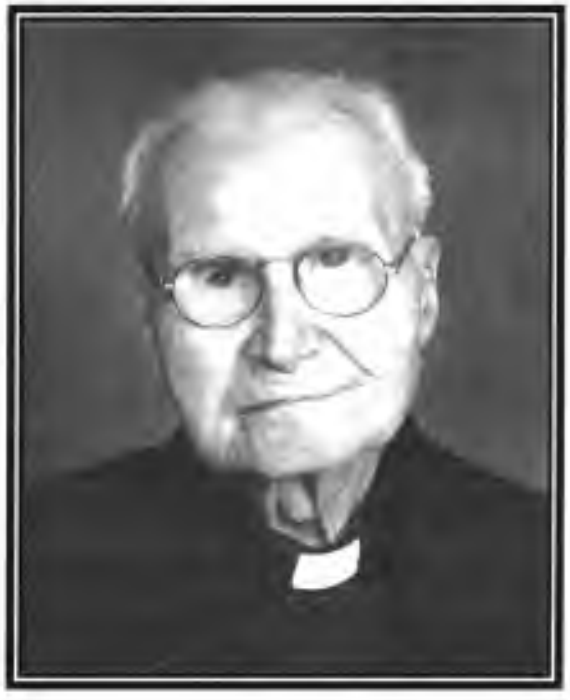
Originál obrazu „Matky Boží Veverské“ byl až do roku 1938 vystaven v kapli zasvěcené Nanebevzetí Panny Marie za hradem Veveří. Potom byl odvezen do Prahy a následně svěřen do péče restaurátorů. Roku 1958 pak byl (podle nedávného rozhodnutí soudu) protiprávně předán Národní galerii v Praze. Podle rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu I. ze dne 7. 8. 2015 bude muset Národní galerie v Praze originál obrazu „Matky Boží Veverské“ vrátit církvi římsko-katolické! Vedení Národní galerie v Praze s tímto rozhodnutím soudu není spokojeno! Očekává se, že se proti tomuto rozhodnutí odvolá! Obraz Matky Boží Veverské byl a je dosud jedním z nejvzácnějších exponátů Národní galerie! Komu dají české soudy za pravdu?

Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Kanadský „farář arský“

In memoriam Mons. Josefa Šacha,

který byl 10. srpna 2015 ve věku 96 let povolán na věčnost

Mons. Josef Šach
22. dubna 1919 – 10. srpna 2015

Ve čtvrtek 13. srpna jsme se v katedrále Krista Krále v Hamiltonu rozloučili s naším dlouholetým farářem a českým misionářem v Kanadě, 96 letým Otcem Mons. Josefem Šachem. Smuteční obřad vykonali dva biskupové za přítomnosti našich českých kněží P. Jiřího Macenauera a P. Libora Švorčíka a velkého počtu dalších kněží, za účasti bývalých farníků a velkého okruhu přátel. Otec Šach byl zakladatelem a dlouholetým farářem české etnické farnosti Svatého Vojtěcha v Burlingtonu v Ontariu v Kanadě. Jeho misijní a vlastenecká činnost sahala daleko za hranice jeho farnosti, jak říkával, „od moře k moři!...“

Před 15. lety, 5. května 2001, jsme seděli s Otcem Šachem v jeho malém domku, který zdědil po hrobaři, v jeho misii Sv. Vojtěcha, na hřbitově Svatého Hrobu (Holy Sepulchre Cemetery) v Burlingtonu. Otec sloužil české bohoslužby v kamenném kostelíku z 19. století, ke kterému musel někdy i dvakrát denně přejít celý hřbitov. Povzdychl si, že nemá mnoho živých farníků, zdědil ale na 250 000 duší, těch už osvobozených od těla, kterým po své cestě do kostela vždy žehná. Jeho myšlenky zalétaly do dávné minulosti a tak se často opakoval. Tentokráte jsem za ním přišel, abych se od něj dozvěděl po pořádku něco o jeho dlouhé životní pouti. Právě nedávno se dožil osmdesátých prvých narozenin. Nebude tu s námi navěky.

Spustil jsem: „Teď vás Otče poprosím, abyste pěkně od začátku něco o sobě pověděl. O svých počátcích, o vašich rodičích a jak to bylo dál...“ Zapnul jsem magnetofon a začali jsme nahrávat. Kupodivu, starý pán se rozpovídal. Vznikla z toho životopisná knížka Jak Pán Bůh dá, neuvěřitelné svědectví o jeho osobní statečnosti a vytrvalosti, o Božím vedení a o plodnosti povolání - i pozdního. (Nakladatelství Cesta, Brno 2007). Z té jsem i vydoloval informace pro tuto posmrtnou vzpomínku.

Josef Šach se narodil 22. dubna 1919 v Hořovicích, ve středních Čechách. Otec byl strojníkem u vekostatkáře. Když jednou oral traktorem, vydal se za ním hlubokou brázdou tříletý Pepík. Otec jej naštěstí v posledním okamžiku spatřil. Jinak by byl malého Šacha v brázdě zavalil. Maminka chlapci zemřela, když mu byly 4 roky. Nová maminka se o tři ratolesti z otcova prvého manželství obětavě starala, ale rodina to byla chudá. Pepík se pilně učil, na studia však nebylo pomyšlení. Když mu bylo 14, přivedla nevlastní matka chlapce k místnímu lahůdkáři, panu Josefu Slabihoudovi, aby vzal chlapce do učení. Uprosila ho, že to bude muset být zadarmo, protože tehdy se i za vyučení řemeslu platilo. Pan Slabihoud Pepíka přijal a aby se to s ním, také Josefem, nepletlo, přejmenovali kluka na Vaška. Vašek si vedl v učení dobře a naučil se i výborně pražit kávu a před vánocemi burské oříšky. Nosil a ve skladu ukládal těžké pytle s cukrem a s moukou, roky zmohutněl a zmužněl. Vstoupil do Sokola, stal se cvičitelem a později i vedoucím dorostu. Když s tovaryšským listem obchodního příručího dal po osmi letech výpověď, pan Slabihoud dostal srdeční záchvat. „Vašku to jste neměl panu šéfovi dělat!“ vyčetla mu paní šéfová. Měli dceru Věrku a paní Slabihoudová myslela do budoucnosti: „Já bych dceru každému nedala, ale Vaškovi bych ji dala.“ Ale Josef chtěl poznat svět a přítel mu zařídil místo v obchodním domě Čáp ve Zlíně. Bylo to na začátku války v r. 1941 a válku u Batě ve Zlíně i přežil.

Po únoru 1948 se Josef rozhodl se svým přítelem Alojzem opustit Gotwaldem socializovanou a Sovětům zaprodanou republiku. V noci, 29. září se jim podařilo přeplavat řeku Dyji na jižní Moravě do ruského okupačního pásma v Rakousku. Na nejbližším nádraží tři místní ženy poznaly, že jde o uprchlíky a koupily jim jízdenky do Vídně. Po řadě měsíců pobytu ve sběrném táboře v Salzburgu se nakonec dostali do Anglie. Josef začal pracovat v železárnách v Shefieldu. Při válcování rozžhavených výkovků mu jednou shořelo oblečení a popálilo mu i kůži. Musel změnit zaměstnání. Vojenská správa ženijní jednotky „Dangerous Areas Clearance Unit“ ho najala jako sapéra, hledače protitankových min, zahrabaných na začátku války podél pobřeží jako obrana proti možné německé invazi. Později mu velení jednotky svěřilo do péče malou kantýnu.

Po dvou letech pobytu v Anglii Josefa přijala Kanada. V Batawě byly dvě Baťovy továrny a Josef tam začal ve skladu. Zanedlouho se stal příručím v prodejnách ve Woodstocku a v Hamiltonu. Tam už existoval slovenský kostel Sv. Cyrila a Metoda s farářem Emerichem Fuzym a také silná česká menšina kolem Československého národního sdružení. Josef se po-

stupně seznámil s Dr. Hynkem, Václavem Vostřezem, Františkem Haškem, Zdeňkem Zimmerem a dalšími vlivnými krajany, navštěvovanými obětavým P. Františkem Dostálem. Po čase Josefa přeložili do nové Baťovy prodejny v Torontu na Young Street s povýšením na zástupce vedoucího. Josef začal chodit do českého kostela Sv. Václava, přebudovaného ze skladiště architektem Františkem Štalmachem a vedeným obětavým P. Jaroslavem Jandou. Kostel a jeho hala jsou dodnes středem českého duchovního a kulturního života v Torontě v soušané době pod patronátem oblíbeného Otce Libora Švorčíka.

Jednou byl Josef ve své torontské prodejně okraden o celou denní tržbu, 600 dolarů. Nebyla to jeho vina protože byl v prodejně proti příkazům sám, ale navrhli jeho přeložení. Josef si vzal dovolenou, aby o tom přemýšlel. Bůh vede přímo křivolakými cestami. V našem poutníkovi uzrávalo životní rozhodnutí. Když se po týdnu vrátil, dal v prodejně výpověď a svěřil se P. Fuzymu s úmyslem stát se knězem. Na jeho doporučení jej Biskup Ryan poslal do přípravky v St. Jeromes College v Kitcheneru, aby si doplnil vzdělání a studoval povinnou latinu. Po dvou letech na radu přátel, ale k nevůli biskupa, který ho na přípravných studiích zčásti vydržoval, požádal o přijetí do české kněžské koleje Nepomucenum v Římě. Do Itálie odcestoval na lodi Andrea Dorea a přistál tam o Vánocích 1955.

V Nepomucenu to Josef neměl snadné. Na Lateránské univerzitě se přednášelo latinsky, kromě Církevní historie - v italštině, co Josefovi na začátku také moc nepomohlo. Studovali s ním budoucí církevní kapacity, např. Karel Skalický dnes významný český teolog, Petr Esterka pozdější biskup pro Čechy v zahraničí a mnozí jiní. Měl ale skvělého spirituála, budoucího kardinála Otce Tomáše Špidlíka, s kterým jej do budoucna spojovalo trvalé přátelství. Josef tuhý režim v Nepomucenu vydržel. Po šesti letech, ve svých 42 letech, byl spolu s Karlem Skalickým vysvěcen na kněze o Vánocích r. 1961. Z Říma se vrátil do Kanady a hlásil se u svého biskupa. Ten se zaradoval, že o svou „investici" přece jen nepřišel. Naopak, získal „Římana" s licenciátem teologie schopného kázat a zpovídat v italštině. Italové představují v Hamiltonu jednu z nejsilnějších etnických menšin.

Otec Josef Šach se vždy řídil biblickým příkazem „Melior obedire quam sacrificare" („Poslušnost je záslužnější než přinášení obětí"). Dvaačtyřicetiletý novosvěcenec prochází jako asistent několika farnostmi hamiltonské diecéze, ale jeho touhou je starat se o duchovní dobro Čechů. Posléze začíná vypomáhat páteru Emeriku Fuzymu ve slovenské farnosti sv. Cyrila a Metoda v Hamiltonu. České bohoslužby jsou však Čechům povoleny až po delší době, a to jen jednou za měsíc. Až poté, co se v září 1970 při práci na farářově rekreační „farmě" pro Slováky zraní a ztratí pravé oko, dostává od Fuzyho povolení šířeji se věnovat pastoraci Čechů. Ač pololepý (i levé oko je později zasaženo) slouží mše svaté, křtí, sezdává, a přestože dispenzován, s lupou v ruce se dál poctivě modlí svůj kněžský breviář. Jednoho dne neštěstí potkává i otce Fuzyho. Upadá do bezvědomí a v nemocnici se mu zastavuje srdce. Otec Šach je přítomen a vidí, jak se na monitoru srdeční údery mění v přímou čáru. Lékař se nadarmo snaží srdce oživit. Řada je na Josefovi. Vytahuje z kapsy růženec požehnaný papežem Janem XXIII., klade jej umírajícímu na čelo a volá: „Otče Emeriku, probuďte se!" – „Hlasitěji!" nabádá přítomná řeholní sestra. Kněz Josef tedy křičí: „Otče Emeriku, probuďte se!" A div! Rovná čára na monitoru se rozvlní, srdce slovenského kněze se znovu rozbíhá. Po uzdravení otec Fuzy pokračoval v pastoraci Slováků ještě mnoho let. Dožil se devadesátky.

Otec Šach toužil po farnosti vlastní a české. Nový biskup Paul Reding porozuměl přání svého kněze a v r. 1970 českou misijní farnost Sv. Vojtěcha v Burligtonu založil. Kamenná neogotická kaple na hřbitově Svatého Hrobu (Holy Sepulchre Cemetery) bude jejím kostelem a starý hrobařův domek farou a místem k společenskému setkávání. Otec Špidlík později o Josefovi napsal: Když jsem ho několikrát v Kanadě navštívil, viděl jsem na vlastní oči, jak se osvědčila jeho praktická (Baťovská) metoda. Když mu dali kostel na hřbitově, aby tam zorganizoval českou farnost, nepochoval ji, ale probudil k životu....

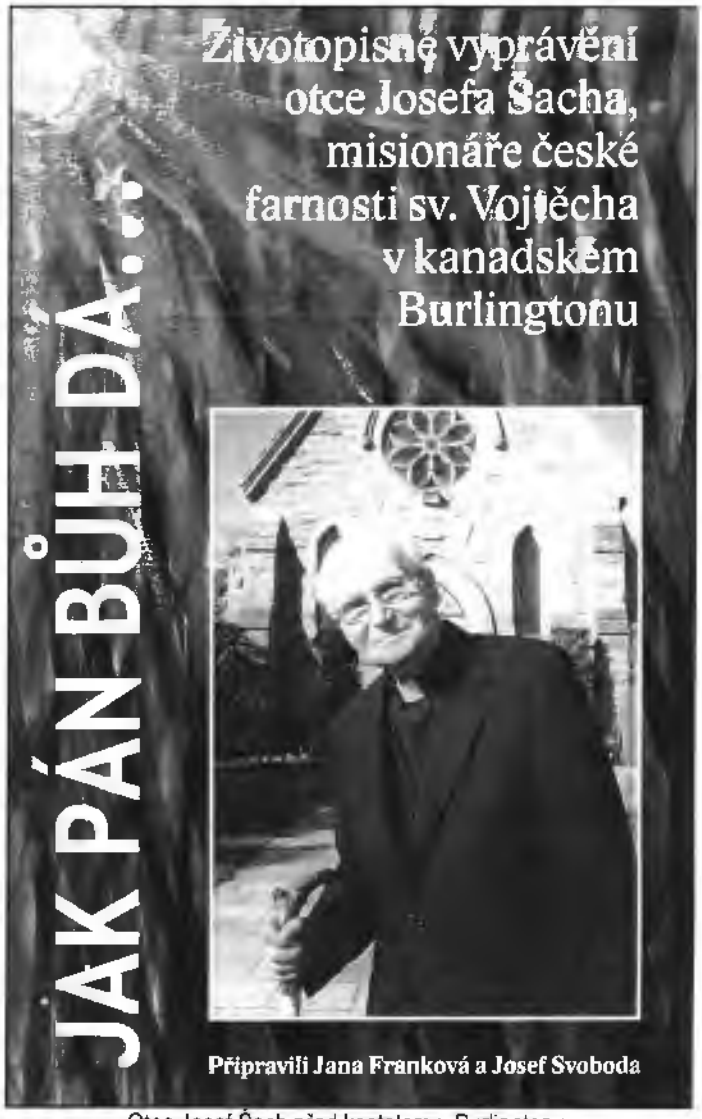
V době, kdy se už svět dorozumíval elektronickými depešemi, náš klinicky slepý misionář ještě tiskl své okružní listy, písmeno po písmenu, na blány. Pan Václav Vostřez je řadu let rozmnožoval na cyklostylu a Otec Josef je pak rozesílal dobrodincům po Kanadě i Americe. Baťovská průprava a misijní činnost se v jeho osobě blahodárně doplňovaly. Tím spíš, že náš abbé pravidelně zveřejňoval jména dárců a výši jejich příspěvků ve svých bulletinech! Znal své pappenheimské. Jen vždy naříkal, že špatně vidí na psaní desítek adres na obálky. Pod jeho pracovním stolem ležely dvě velké krabice. Jedna s přišlou poštou, druhá s odbavenou.

Jako věrný alumnus, don Josef pamatoval i na svou Alma Mater. V Nepomucenu se probořil strop nad hlavním schodištěm. Hrozilo, že budova bude muset být uzavřena. Oprava bude stát miliony lir, které Monsignore Vrána, rektor české koleje v Římě, neměl. Josefe, pomoz! A Josef sehnal a poslal 60 tisíc dolarů! Ohromený hamiltonský biskup se snažil takovému úniku peněz ze své diecéze zabránit, ale náš misionář se nedal. „Excelence, ty peníze jsem na Nepomucenum vybral extra." A nebylo to jen jednou, co se z Nepomucena ozvalo SOS.

Po sametovém předání moci na konci roku 1989 se Československům hranice na západ otevřely, a tak během prvých roků ubytovával a hostil ve své hřbitovní rezidenci snad všechny české a některé slovenské biskupy, arcibiskupy a kardinály, kteří přijeli navštívit krajany v exilu. To se farářům ani ve velkých městech světa často nestává.

Bez peněz nikdy nebyl, ale žil skromně. Někdy mu lidé donesli večeři nebo mu něco k jídlu zbylo po nedělní besedě na faře, ale jinak si vařil sám. Měl rád bramboračku, režný chléb a pochvaloval si, jak jsou dobré brambory na loupačku s mlékem. Maso snad nikdy nevařil. Žil sám ve starém domě s jednoduchými okny a s dveřmi se zámkem víc symbolickým než funkčním. Aby v zimě netrpěl chladem, sedával u stolu ve dvou zimnících. V létě tam bylo k uvaření. Sám také pečoval o svou malou svatyni. Když přišla metelice, odhazoval ze schodů sníh a posypával je hrubou solí, aby farníci neuklouzli. Oltář vždy zdobily květiny a před sochou Matky Boží hořela spousta svíček. Vždyť kostelníkem se vyučil už v Nepomucenu.

Na bohoslužby začaly později docházet i rodiny Poláků, několik Italů a také „čajovníci", no přece ti, co pijí čaj, Angličané. Česká misie se stala hradištěm „staromilců". Těch, co se těžko smiřovali s pokoncilovými novotami. Říman Josef, který se naučil latině až na stará kolena, dostal povolení sloužit latinskou (tridentinskou) mši. Mezi mladšími spolubratry, kteří latinu už neznají, se tak se svou římskou latinou stal mezi slepými, obrazně i doslova, jednookým králem.

Otec Josef Šach před kostelem v Burlingtonu.
Naplnil poslání Kristovo: „Jděte do celého světa a učte všechny národy..."
Jako Boží poutník ve věku přímo patriarchálním odchází k Věčnému Otci...

Co Otci Šachovi ubylo na zraku, přibylo mu na vůli a síle ducha. Místních věřících nebylo nikdy mnoho. Vždy se vešli do hřbitovní kaple s lavicemi nanejvýš pro padesát lidí. Jenže krajané jsou přece rozeseti po celé Kanadě! Vydával se za nimi autem, ale zkuste řídit s páskou přes jedno oko a druhé si přelepte třemi vrstvami celofánu! (Důkaz, jak je Kanada ke svým řidičům blahovolná.) Jezdíval tak, provázen strážnými anděly skoro dvacet let. Zajížděl i přes hranice k českým benediktinům do Lisle u Chicaga a spolu s Václavem Vostřezem organizovali červnové poutě ke kanadským mučedníkům v Midlandu u Huronského jezera. Za věřícími létal až k Tichému oceánu. Nakonec přece došlo k nevyhnutelnému. Naštěstí to odneslo jen auto – a otcův řidičský průkaz. Boží lid si oddechl, mohlo to dopadnout mnohem hůř.

V roce 1954 byla v Římě slavnostně posvěcena socha Panny Marie, zhotovená z bílého kararského mramoru italským umělcem Monteleonem. Pořídili ji krajané v exilu a měla nahradit zničenou sochu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, strženého poblouzněným davem po zrození první republiky. Přece však po větrech a bouřích dlouholetých ideologických zmatků, nesvobody a utrpení nastala po sametové revoluci roku 1989 nová éra. Čeští krajané mohli těžkou mramorovou sochu zabalit a přepravit ji do Prahy z Lisle u Chicaga, kde po téměř čtyřicet let čekala na svůj návrat do vlasti. Dočasně ji umístili v zahradě strahovského kláštera v pevném očekávaní, že záhy bude moci být instalována na svém původním místě v samém srdci Prahy. Slavnostního odhalení se zúčastnili opat kláštera Michal Pojezdný, duchovní osobnosti a státní představitelé. Otec Šach promluvil za krajany z Nového světa. Mluvil dlouho a nadšeně, byl to jeho životní zenit! Ty spolehlivé Boží mlýny! Matce Boží se po sedmdesáti šesti letech ponížení a vyhnanství dostalo od Čechů omluvy a zadostiučinění. Ale dřív, než by se mohly exulantské sny realizovat, vložili se do věci státní památkáři. Vymínili si, že dojde-li k obnovení sloupu, bude na něm umístěna socha z pískovce, ze kterého byla původní socha zhotovena. I ta je již zdařile vytvořena akademickým sochařem Janem Bradnou a podobně „dočasně" umístěna v ambitu Týnského chrámu. Otec Josef z toho však šťasten nebyl. Cítil to jako křivdu na exilových krajanech, kteří po léta, dolar po dolaru, na sochu sbírali. Ani v Praze staré bezpráví zatím odčiněno nebylo, protože pražský magistrát obnovení Mariánského sloupu dosud nepovolil! Boží mlýny melou dál. Soše Panny Marie z pískovce se původního místa doufejme brzy dostane. Ta z mramoru bude žehnat Praze i české zemi z výšin Strahova. Zůstane jí pro české dějiny příznačné přízvisko „exilová".

Otec Šach prožíval své pozdní dny u mad'arských sester sv. Alžběty v Hamiltonu. Dostalo se mu tam dobré péče. On za to oplácel péčí duchovní, stálou modlitbou za své svěřence a za početné návštěvníky, vesměs bývalé farníky. Církev na něho nezapomněla. V r. 2006 obdržel z Říma kaligraficky vyhotovený dekret, kde ho Papež Benedikt XVI. jmenoval Monsignorem a Čestným Prelátem. Fialové lemování své sutany nikdy na sebe nevložil jen na jeho náhrobku před vraty kamenného kostelíku na hřbitově, kde přes 30 let svým farníkům sloužil je jeho jméno vytesáno do žuly s patřičnými přívlastky: Rev. MSGR. Josef Šach P.H. Pastor St. Adalbert Mission 1964 – 2001. In Your Charity, Pray for me.

Když ještě sloužil u sester sv. Josefa, zaslechl jednou zmínku o Janu Marii Vianney, který je patronem farářů. Zeptal se sester, co je na svatém faráři arském zajímá. My mluvíme o vás, Otče, odpověděly mu sestry s úsměvem. To asi proto, že jako farář z Arsu, jsem taky tak trochu mentální prosťáček, vysvětlil si to otec Josef.

Mons. Josef Šach trávil poslední léta svého života v domově důchodců u mad'arských sester sv. Alžběty v Hamiltonu, Ontario. Na věčnost byl povolán v místní nemocnici 10.srpna 2015. Do posledních dnů byl často navštěvován svými bývalými farníky a Otcem Jiřím Macenauerem, jeho nástupcem v české misijní farnosti Sv. Vojtěcha, kterou Otec Šach založil.

Josef Svoboda
Burlington – Kanada

Mons. Josef Šach byl stálým odběratelem a šiřitelem Hlasů národa a hmotně též podporoval český klatolický tisk v exilu. Kéž mu dá Pán věčné odpočinutí a mnohonásobnou odměnu za celoživotní obětavou službu.

Pamatujte na Otce Šacha ve svých modlitbách.

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat v České misii v Brookfieldu ve středu 9.září 2015 v 10.00 dopoledne

Mons. Dušan Hladík

„Nejsvětější svátost oltářní je mým útočištěm ve všem."

Svatá Marie Michaela od Nejsvětější svátosti (1809 - 1865)

Život Marie Michaely byl natolik spjat s Eucharistií, že jí jednoduše všichni říkali Matka Sacramento. Sama vyznává: „Když vidím vystavenou Svátost oltářní, jsem nejšťastnější stvoření na světě." Po deseti letech neustálého pronásledování se stala rádkyní mnohých známých španělských biskupů a jiných osobností tehdejší doby.

Hraběnka Marie Michaela Desmaisières se narodila v roce 1809 v Madridu. Spolu se svými třemi sourozenci byla vychovávána v katolickém duchu, podle přísné etikety španělské vysoké šlechty. Byla velmi živá, temperamentní a bystrá. Už od mládí měla citlivé srdce, hlavně pokud šlo o potřeby lidí v nouzi. Podporována svojí matkou, začala se tato mladá hraběnka starat o chudé, ačkoliv „ji odpuzovala jejich špína". Zároveň se projevovala její láska k Panně Marii Sedmibolestné, k Ukřižovanému a k Nejsvětější svátosti oltářní: „Často jsem chodívala do kostela, abych mu (Ježíši) dělala společnost. Běžně jsem tam trávila dvě až tři hodiny, které mi uběhly jako voda." Její velká touha – „vzdělávat chudé, zachraňovat jejich duše, aby milovali Nejsvětější svátost a klaněli se jí" – ji vedla k tomu, aby jako 36letá otevřela v Madridu Dům Naší milé Paní opuštěných. Cílem tohoto institutu bylo přivést k víře děvčata v ohrožení a ty, které už byly prostitutkami, aby mohly i ony znovu vést spořádaný život.

Obvykle se Michaela v brzkých ranních hodinách zdržovala v kostele a potom navštěvovala chudé a nemocné. Díky vlastním materiálním prostředkům a velké lásce k Nejsvětější svátosti oltářní s uměleckým vkusem zařizovala kaplíčky; v Paříži a v Bruselu založila skupiny, které pravidelně chodily adorovat. Když dosáhla toho, že tam lidé ve dne v noci přinášeli zadostiučinění eucharistickému Bohu, plakala radostí: „Už jen myšlenka na to, že Pán stále zůstává s námi, je pro mne něco výjimečného. Naplňuje mě velkou touhou, abych se – podle možnosti – od něho nikdy neodloučila. Kéž by ho zde chtěli všichni navštívit a učili se ho milovat!"

Když Michaela začala denně přistupovat ke svatému přijímání, ve své šlechetné duši stále jasněji cítila Boží volání. Trvalo však pět let, než hraběnka konečně zanechala všech světských povinností a vzdala se luxusu společenského života, který představovalo ježdění na koni, cestování kočárem, večírky a plesy, koncerty i divadelní představení, což neodmyslitelně dotvářela i příslušná a nákladná hraběnčina garderoba. Pán však dal Michaele v modlitbě poznat, že jí chce svěřit vedení centra pro padlá děvčata: „Pro své dílo chci právě tebe." A tak se v roce 1850 ve věku 41 let Michaela přestěhovala do Domu Naší milé Paní opuštěných, aby se jako matka obětovala zatím pro 40 problémových děvčat.

Tento odvážný krok, kterému Michaelina rodina ani nerozuměla, ani jej neschvalovala, byl zároveň skromným začátkem jejího budoucího společenství sester Služebnic Nejsvětější svátosti oltářní a lásky k bližním. Pokud šlo o udržování prvních domů, ale i vědomé bolestné prožívání vlastní neschopnosti, Michaela jako představená zcela důvěřovala svému Pánu ve svatostánku. Přicházela k němu jako ke svému nejlepšímu příteli: „Často se přibližuji k Bohu s obavami a pochybnostmi, protože když on neudělá pro mne všechno, já nejsem schopna ničeho. Proto jdu k němu jako malé dítě, aby mě držel za ruku a sám všechno dokonal. Ať jde o velké či malé věci, zvykla jsem si říkat: Budu o tom hovořit s Pánem. Budu ho za vás prosit. Bůh to pro mne udělá. A opravdu: On dělá pro mne všechno." Při adoraci vyprosila několik mimořádných milostí tělesného uzdravení pro sebe i pro druhé. Zde čerpala světlo pro ty, kdo jí byli svěřeni, i útěchu a sílu ve všech protivenstvích.

Často se Matka Sacramento nacházela v bolestné finanční nouzi, když jí vlastní rodina neposkytla žádnou podporu, protože ani majetek, který spravovala, zdaleka nepostačoval na pokrytí výdajů. „Jednoho dne jsme neměli vůbec nic, co by se dalo jíst, a bylo nás v domě sedmdesát. Bylo už dvanáct hodin a mně tekly po tvářích slzy, když jsem klečela u oltáře a klepala na dvířka svatostánku: Podívej se, Pane můj, Bože můj, nemáme co jíst! Pane, pokud ti tento dům neslouží ke slávě, jsem připravena zavřít ho..." A tehdy uslyšela u dveří hlas jistého kněze, který si chtěl prohlédnout její centrum. Matce Michaele vyjádřil po prohlídce svůj obdiv a ona dosvědčila: „Dal mi velkou bankovku a dvě mince. V jednu už mělo naše centrum na stole dobrý oběd."

Protože když tato světice vynakládala velké úsilí pro změnu života mladých žen pochybné pověsti, všeobecná nedůvěra, dokonce osočování a útoky i ze strany církve nenechaly na sebe dlouho čekat. Situace se uklidnila, když se v roce 1857 ujal jejího duchovního vedení sv. Antonín Maria Claret. Michaela pochopila: „Všechny tyto útrapy sloužily k tomu, abych v slzách strávila mnoho hodin u oltáře."

Stalo se, že jednou jí chtěl zodpovědný farář dokonce vzít z kaple Nejsvětější svátost oltářní, kterou však ona bránila jako svůj vlastní život: „Ctihodný otče, když Pán opustí tento dům, budu ho následovat. Bez něho tu nezůstanu ani hodinu. Nic a nikdo mě nepřinutí k tomu, abych se od něho odloučila..." Mnozí muži neuměli Matce Michaele odpustit, že jim „odvedla to jejich děvče" přímo z ulice nebo z veřejného domu, a chtěli ji proto připravit o život. Dosáhla však toho, že se některé z veřejných domů dokonce zavřely, což v určitých kruzích vyvolalo ještě větší nenávist a touhu po pomstě.

Tato řeholnice často vnitřně vnímala varující pokyny od eucharistického Pána, anebo zůstala bez jakéhokoliv zranění i tehdy, když přes otevřené okno do místnosti vletěl ostrý špičatý sochor, který ji měl zabít. Ba i mezi samotnými děvčaty se našly takové, které se ji pokoušely probodnout anebo otrávit. Matka Sacramento však klidně říkávala: „S Pánem v Nejsvětější svátosti se ničeho nebojím. Cítím odvahu a sílu ke všemu."

Když vypukla ve Valencii cholera, sama se při ošetřování nemocných nakazila ještě dříve, než stihla přijít do tamějšího centra, aby utěšovala vyčerpané sestry. Matka Sacramento zemřela 24. srpna 1865 ve věku 56 let. K papežskému schválení její kongregace pak došlo 24. listopadu následujícího roku. Marie Michaela od Nejsvětější svátosti byla blahořečena 7. června 1925 papežem Piem XI. a jím také kanonizována 3. dubna 1934.

Z Víťazstvo Srdca 104/2015
Překlad podle Světla 34/2015

Ústředna Moravských Spolků v Chicagu

Vás srdečně zve na

76. MORAVSKÝ DEN

Sobota 19. září 2015

Taneční zábava - 7:00 pm

Zpívá Olga Baričičová

Hraje kapela Lukáše Prajky a D.J.

Bohatá tombola

Dar $20 za osobu – prémie čipy za $10

Neděle 20. září 2015

Mše svatá -10:00 am Program - 2:00 pm

Vystoupí taneční a pěvecké skupiny všech věkových skupin.

Bazar, domácí jídlo a pečivo, vína z Moravy

Zpívá Olga Baričičová

Hraje kapela Lukáše Prajky

Dar $20 za osobu.

Lithuanian World Center 14911 127th Street, Lemont, IL. 60439

Pro více informací navštivte naši webovou stránku: **www.unitedmoraviansocieties.org**

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu

http://www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Bolestná vzpomínka

4. září 2015 tomu budou tři roky, kdy byl Všemohoucím Bohem povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek a dědeček, pan

Josef Přitasil

Narodil se 19. prosince 1925 v Miřeticích v Čechách
Byl členem a funkcionářem řady
krajanských organizací v Chicagu,
byl předsedou Národního svazu Českých katolíků,
byl dlouholetým členem České misie v Chicagu.
Zemřel 4. září 2012
Je pochován na hřbitově Panny Marie
Královny nebe v Hillside, IL

Kéž mu dá Pán věčné odpočinutí.
Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

manželka Růžena Přitasil
dcery Rosemarie a Jane
a synové Joseph a John s rodinami

Vděčná vzpomínka

30.září 2015 uplyne čtrnáct let od chvíle, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek, bratr, strýc a přítel, pan

Julius Maňkoš

Narodil se 12.srpna 1933 v Kapušanech u Prešova na Slovensku a pocházel z pěti dětí. Hluboce věřící rodiče mu vštípili do srdce víru v Boha a lásku k lidem, které jej provázely po celý život. Po okupaci Československa Sovětskou armádou v roce 1968 odešel se svou rodinou za svobodou do USA. Zde prošel mnoha zaměstnáními a jako starostlivý otec se pečlivě staral o svou manželku a tři syny. Mimo to byl aktivní v mnoha krajanských organizacích. Celý život byl poznamenán hlubokou vírou v Boha a vroucí láskou k Panně Marii. V naší krajanské komunitě v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru po dlouhá léta konal službu lektora a kostelníka. Jeho tělo nyní odpočívá v milované rodné zemi na Slovensku v Prešově.

Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována v sobotu 17.října 2015 v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na našeho milovaného manžela, tatínka a bratra spolu s námi vzpomenou v modlitbě

Mária Maňkošová, manželka
Ján, Juraj a Nik, synové
Mária Wachutová, sestra
Ladislav Maňkoš, bratr

LETADLEM KOLEM SVĚTA 1937

S JANEM BAŤOU ZA SVĚTOVÝM OBCHODEM

Josef Engliš **Petr Engliš**

Kniha z dokumentace **palubního mechanika Josefa Engliše,** (deník z cesty, album se závěrečnou zprávou, obrazovou částí a s novinovými články) a glosy z cesty z deníku lékaře výpravy Waltera Rechta. Textovou část napsal arch. Petr Engliš, knihu k tisku připravil Atelier IM Luhačovice a Peter Kopsa.

FOSFA a.s. - hlavní partner
nakladatelství Atelier IM Luhačovice

Lockheed L-10A Electra

Termín vytištění srpen 2015, cena knihy 350,- Kč, prezentace knihy se připravuje v době srpen - září 2015.
- Alternativa Zlín 18. 9. 2015
- Společenský dům Otrokovice 29. 9. 2015
- Knihkupectví Barvič a Novotný Brno 16. 9. 2015
- Knihkupectví Fišer Praha 22. 9. 2015
- Knihkupectví PORTÁL v Uherském Hradišti 25. 9. 2015
- Hotel Palace Luhačovice 7. 10. 2015
- Vlastivědné muzeum Olomouc 9. 9. 2015

Objednávky knih se přijímají:
- atelierim@seznam.cz
- v místech pořádání prezentací
a ve vybraných knihkupectvích

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

OCTOBER FEST

Na zahradě a v klubu České misie
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

V sobotu 17. října 2015

Od 4.00 odpoledne do půlnoci i déle

Bude hrát kytarové duo
z České republiky

Verunka a Luboš

Stráníci

a další hosté

Na čepu bude několik druhů sudového piva.

Dále nabídneme teplé uzeniny a jídla domácí kuchyně a výborné pečivo všeho druhu.

Vstup volný.

Pozvěte své přátele a známé.

Bližší informace podá Mons. Dušan Hladík:
708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Zemřela legendární Alena-Ája Vrzáňová, naše první mistryně světa v krasobruslení

Dne 30. 7. 2015, ve věku 84 let, zemřela první a zatím jediná česká, resp. československá mistryně světa v krasobruslení. Titul mistryně světa získala poprvé ve svých necelých 18 ti letech v Paříži roku 1949, podruhé v Londýně roku 1950. Narodila se v Praze 16. 5. 1931, zemřela 30. 7. 2015 v USA. V USA byla známá také pod uměleckým jménem Aja Zanova. Po sňatku se jmenovala Alena Steindlerová.

Prezident Československé republiky Antonín Zápotocký si ji po jejím prvním úspěchu v Paříži oblibil a mluvil o ní jako o „naší Rudé Áje". Také Sověti (Josef Stalin) v ní viděli vhodný objekt a nástroj politické propagace komunistického režimu. Před Mistrovstvím světa v Londýně, které mělo probíhat v březnu roku 1950, přišel z Moskvy pokyn, aby Alena Vrzáňová po účasti na Mistrovství světa v Londýně ukončila svoji kariéru, přestěhovala se do Moskvy a tam trénovala děti a mladičké sovětské krasobruslařky. V Moskvě měla žít a trénovat sovětské děti po několik roků sama, její rodiče měli zůstat v Praze. V té době Sovětský svaz neměl ještě žádné reprezentanty ani v krasobruslení, ani v ledním hokeji.

Po poradě se svým otcem a s maminkou v lednu 1950 Ája požadavku komunistického režimu nevyhověla. Odjela do Londýna trénovat, účastnila se Mistrovství světa a zvítězila, ale do své vlasti se z Londýna tehdy už nevrátila! Antonína Zápotockého tím velice zklamala a zarmoutila! Agenti československé tajné policie (zkráceně: StB) se ji snažili odvléci domů násilím, podle jejího pozdějšího vyprávění jí po telefonu řekli, že jí zabijí maminku, atd. Nevzdala to! Za trest ji pak socialistický (komunistický) režim nechal vymazat ze všech seznamů československých sportovců! Agenti StB z pražského bytu jejích rodičů odnesli 80 Ájiných trofejí, plaketa, získaná za vítězství na Mistrovství světa v krasobruslení v Paříži kamsi nenávratně zmizela. Londýnská ambasáda Československé republiky Áje skutečně vyhrožovala pomstou na jejich rodičích!

Poté, co se Alena Vrzáňová přestěhovala z Velké Británie do USA, její maminka za ní také z Československa utekla. Její tatínek k emigraci nenašel sílu. Setkal se s ní až po 13 ti letech, když mu byla povolena návštěva USA. Zůstat v USA nechtěl. Poté, co její otec v roce 1978 zemřel, nebyla Áje umožněna účast na jeho pohřbu.

Alena-Ája Vrzáňová se domů poprvé vrátila po 40 letech, až v dubnu roku 1990. Svoji vlast pak navštěvovala pravidelně, několikrát v roce. Teprve až necelých 15 let po „sametové revoluci" jí prezident České republiky Václav Klaus dne 28. října 2004 udělil „Medaili za zásluhy II. stupně". O 5 roků později, v roce 2009, byla v Los Angeles uvedena (jako první česká krasobruslařka) do „Síně slávy", a byla také vyhlášena „Sportovní legendou".

Jiří Kachlík
Brno, Česká republika

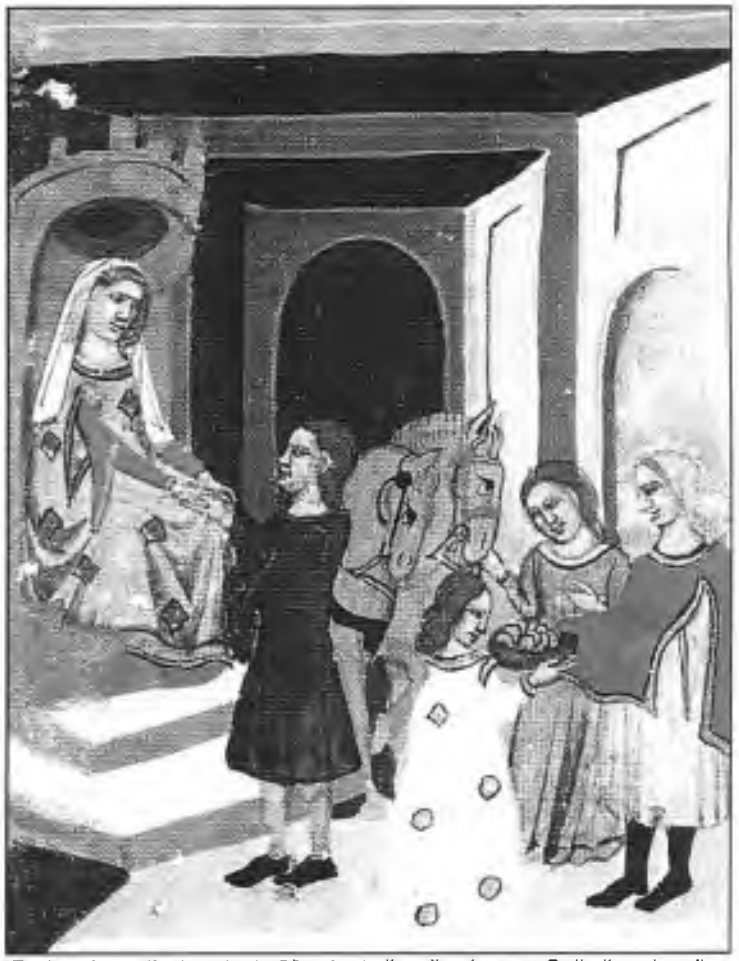
Mojmírovci, Přemyslovci a Slavníkovci

Kněžna Drahomíra podle textů nejstarších legend

Po objevení kmene Lutů, neboli Luticů a jejich hradu Stobor v Bánově na jihovýchodní Moravě vyvstává pro českou i moravskou historii komplex otázek, jejichž ústřední postavou je kněžna Drahomíra, matka sv. Václava. Břevnovský mnich Kristián o ní píše, že pocházela „z provincie pohanských Slovanů, zvané Stodor". Kronikář Kosmas pozměňuje a doplňuje tento Kristiánův údaj tak, že Drahomíra byla „z nepoddajného kmene Luticů, z provincie zvané Stodor". Tito Stodorané a Lutici jsou ztotožňováni s kmenem sídlícím na řece Havole, mezi dolním Labem Odrou v Pomořanech. Drahomíra, jež měla z nich pocházet, je mnichem Kristiánem líčena jako bytost budící odpor a ošklivost. A takto je namnoze líčena až dodnes! Objevení Luticů a hradu Stobor v Bánově otvírá druhou možnost, že totiž Drahomíra mohla pocházet odtud, tedy z kraje už určitě křesťanského. Tím by ale její osobnost měla rozhodně jinou tvářnost, než ji podal Kristián.

O kněžně Drahomíře se dovídáme z legend o sv. Václavu a Ludmile, a též z kroniky Kosmovy. I. staroslověnská legenda o sv. Václavu líčí Drahomíru jako dobrou křesťanku a dobrou matku! Vratislavovi a Drahomíře se narodil prvorozený syn, kterého pokřtili a dali mu jméno Václav. Když hoch povyrostl a bylo mu potřeba udělat postřižiny, otec Vratislav k tomu pozval jednoho biskupa s jeho notářem a duchovenstvem. Václav pak rostl a bába Ludmila jej dala vyučit, pod vedením kněze, slovanskému písmu. Potom jej Vratislav odeslal do Budče, aby se tam naučil také knihám latinským. Podle severoruské (minejní) redakce I. staroslověnské legendy Vratislav dal před svou smrtí nastolit na český trůn nedospělého Václava, a pozval k tomu „z knížat toho, kdo byl tehdy v jeho zemi a moci", a též biskupy a všechno chrámové duchovenstvo. Po smrti Vratislavově Drahomíra upevnila zemi a spravovala lid, až by dospěl Václav. Ten se ujal vlády, a přitom uplatňoval i své křesťanské smýšlení. Měl mladšího bratra Boleslava a čtyři sestry, které provdali do různých knížectví. Zlí rádci však poštvali Václava proti matce Drahomíře, že ho chce, s pomocí mladšího bratra Boleslava, zabít. Proto Václav matku od sebe vyhnal. Když se však přesvědčil, že ji vyhnal bez viny, a pamětliv jsa příkazu „Cti otce svého i matku svou!" přivedl ji s pláčem domů a velmi se za svůj hřích proti matce kál. „Ctil svou matku, ona se pak radovala z jeho víry a dobroty, kterou konal".

Kromě skutků milosrdných budoval Václav na všech hradech kostely, a ustanovil při nich „služebníky Boží z mnohých národů". Také vystavěl kostel sv. Víta, „nemysle zle". „Zlí psi", tj. nepřátelé Drahomířiny, namluvili mladšímu bratru Boleslavovi: „Bratr Václav tě chce zabít, a domluvil se o tom se svou matkou a se svými muži". Boleslav jim uvěřil, a Václava s jejich pomocí zabil. Společník Tyra však s tím nebyl spokojen, a ponoukal Boleslava: „Pojďme a zabijme i vaši matku, tak při jednom oželíš bratra i matku!" Boleslav chtěl nejprve vyhladit družinu Václavovu a matku zatím nechal, ta že jim stejně neuteče! „Když matka uslyšela, že její syn byl zavražděn, přišla a hledala jej. A spatřivši jej, padla na jeho srdce plačíc. A posbírala všechny údy jeho těla, ale neodvážila se je odnést domů, nýbrž umyla je a oblékla jej v příbytku knězově, a pak jej zanesla a položila v chrámě. Poněvadž se bála, že bude také zavražděna, utekla do Chorvat". Boleslav pro ni poslal, ale už ji v městě Boleslavi nezastihli. Potom Boleslav povolal kněze Pavla, aby nad tělem Václava vykonal modlitby a pohřbil je.

Drahomíra najímá vrahy kněžny Ludmily – iluminace z Dalimilovy kroniky

Duchovní fysiognomii Drahomíry, jak ji načrtla staroslověnská legenda, dokresluje monte-kasínský mnich Laurentius, který píše o Vratislavovi, že „zplodil z bohumilé manželky, kterou z urozeného rodu byl pojal, prvorozeného syna Václava". Kněz, který Václava pokřtil, prorokoval mu mučednickou smrt a povzbudil ho ke křesťanskému životu, zvláště pak k dobročinnosti. Ještě za svého života jej Vratislav dal, údajně na žádost národa, nastolit na trůn. Přísný křesťanský život a odpor Václavův proti zhýralému životu jeho velmožů vyvolaly proti němu zášť, a zapříčinily jeho smrt.

Legenda „Crescente fide", která byla původně napsána v Bavorsku ve 2. polovině 10. století, obviňuje z vraždy Ludmily Drahomiru. Svoje obvinění zakládá na prorockém vidění Václavově. Legendista se doslechl „z vypravování hodnověrných lidí", že Václav vystoupil jednoho dne do hořejší části paláce, a vyhlédnuv z okna pravil jednomu ze své družiny: „Zdá se mi, že tento dům staršího kněze Pavla je opuštěný". Autor legendy vyložil tato slova jako Václavovu předpověď umučení sv. Ludmily, provedené na popud Václavovy matky Drahomíry. Byla prý pohankou a nenáviděla Václavův zbožný život. Drahomíra vyhnala kněze ze země, a její družina prý nutila Václava obětovat modlám. Když Václav dospěl v muže, odňal matce a její družině vládu a povolal kněze zpět do země.

Na příkaz císaře Oty II. (973–983) napsal legendu o sv. Václavu i mantovský biskup Gumpold (Legenda Gumpoldova nazvaná: Život Václava, knížete českého). Také on „zvěděl pro milovníky pravdy ze spolehlivého vyprávění některých lidí", že se Václavovi za nočního ticha, v jasném vidění, ukázal dům jistého kněze Pavla jako pustý, a k lidskému obývání naprosto nevhodný. Václav po probuzení ze svého spánku vyprávěl své vidění domácímu služebnictvu, a také hned vyložil jeho smysl: „Neboť zboření domu věští šťastnou smrt mé báby Ludmily... Ta totiž, jako oběť šíleného spiknutí mé matky jak rodem, tak i hanebností skutků pohanky, ...v době ne příliš vzdálené, postoupí pro vyznávání křesťanského jména a víry kruté těla umučení zbraněmi bezbožníků. Ti k ní tajně vpadnou, ...neboť moje rodička, zlořečené pověsti, zavile nenávidíc živou víru, ...zamýšlí tyto kněze...ze země ukrutně vyhnati". To vše se, dle legendisty Gumpolda, brzy nato vyplnilo. Václavova matka dala Ludmilu umučit, kněze vyhnala ze země. Příbuzní Václavovi, přestrašeni Václavovou předvídavostí, snažili se, dle textu Gumpolda, sv. Václava prostřednictvím dvořanů odvrátit od zbožného života!? Ten se však ujal vlády, energicky zakročil proti podvratným živlům, a povolal zpět kněze.

Mučednická smrt sv. Václava - iluminace Gumpoldovy legendy.

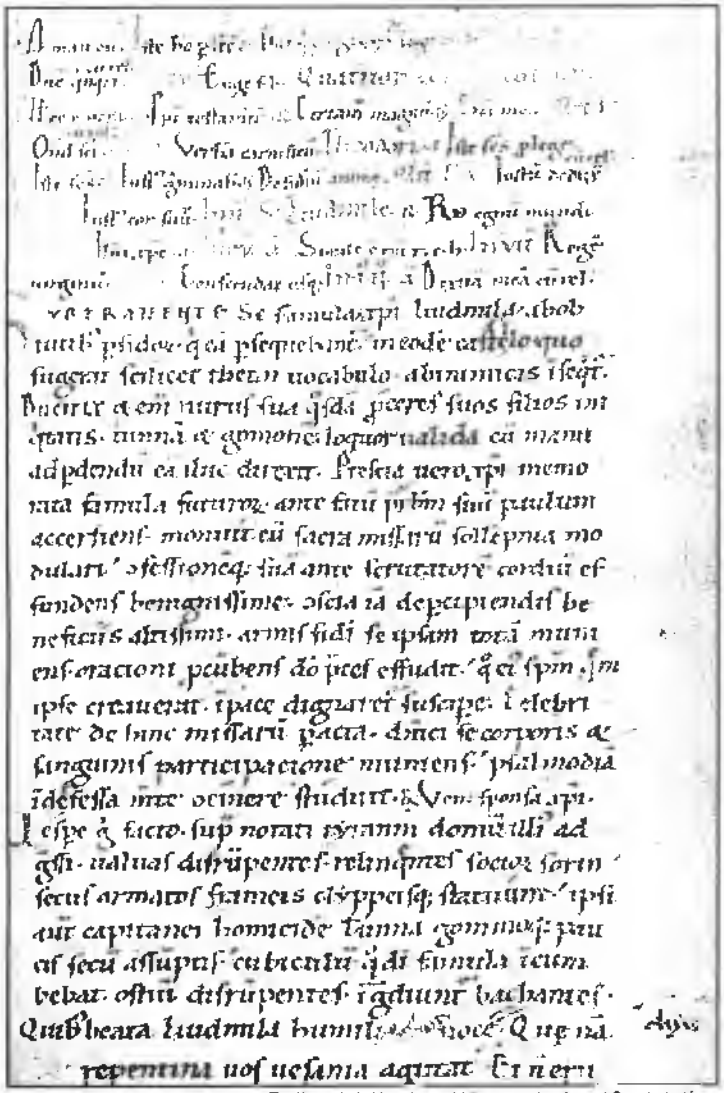
Gumpoldova legenda je latinsky psaná legenda z poslední třetiny 10. století popisující život a mučednickou smrt knížete Svatého Václava. Samotná legenda byla sepsána kolem roku 980 z příkazu císaře Oty II. mantovským biskupem Gumpoldem. Jeden z nejstarších rukopisů legendy je dochován v iluminovaném tzv. Kodexu Wolfenbüttelském vytvořeném před rokem 1006 na objednávku manželky knížete Boleslava II., kněžny Emmy. V tomto kodexu jsou obsažena nejstarší dochovaná vyobrazení svatého Václava včetně slavné scény jeho zavraždění ve Staré Boleslavi.

Rotunda sv. Petra a Pavla na Budči – zde byl vychováván sv. Václav.

Zprávy výše uvedených legendistů o Ludmile, Drahomíře a sv. Václavovi si v mnohém odporují! Toho si povšimnul mj. i břevnovský mnich Kristián. Proto požádal pražského biskupa sv. Vojtěcha o příkaz a svolení, aby mohl napsat nový život sv. Václava a sv. Ludmily, ve kterém by rozpory a omyly předchozích legend poopravil a životy světců doplnil dle vyprávění kmetů, kteří byli svědky událostí, nebo o nich slyšeli od jiných současníků.

Podle mnicha Kristiána Vratislav pojal za manželku Drahomíru pocházející ze země pohanských Slovanů řečené Stodor, ženu, „kterou je třeba přirovnat k oné Jezabel, jež ve své zlobě vraždila proroky", nebo k Evě, jež porodila Kaina a Ábela. Drahomíra pak povila knížeti Vratislavovi syny Václava a Boleslava. Po smrti Vratislavově velmoži přivedli Václava z Budče, kde se vzdělával, a povýšili ho na otcovský stolec. Poněvadž byl ještě chlapec, svěřili ho, i s Boleslavem, bábě Ludmile na vychování. Drahomíra, která vládla po Vratislavovi, vzplála prý „veškerým hněvem jedovatého srdce" proti Ludmile. Domnívala se, že s výchovou synů pozbude i vládu a majetek, jež přejdou na tchyni. Proto se uradila se „syny Belialovými", že Ludmilu zahubí. Ludmila jí pak vrátila syny se vzkazem, že netouží ani po majetku, ani po vládě, a uchýlila se na Tetín. Václav měl v domě matčině vidění, jež Kristián líčí téměř doslova podle

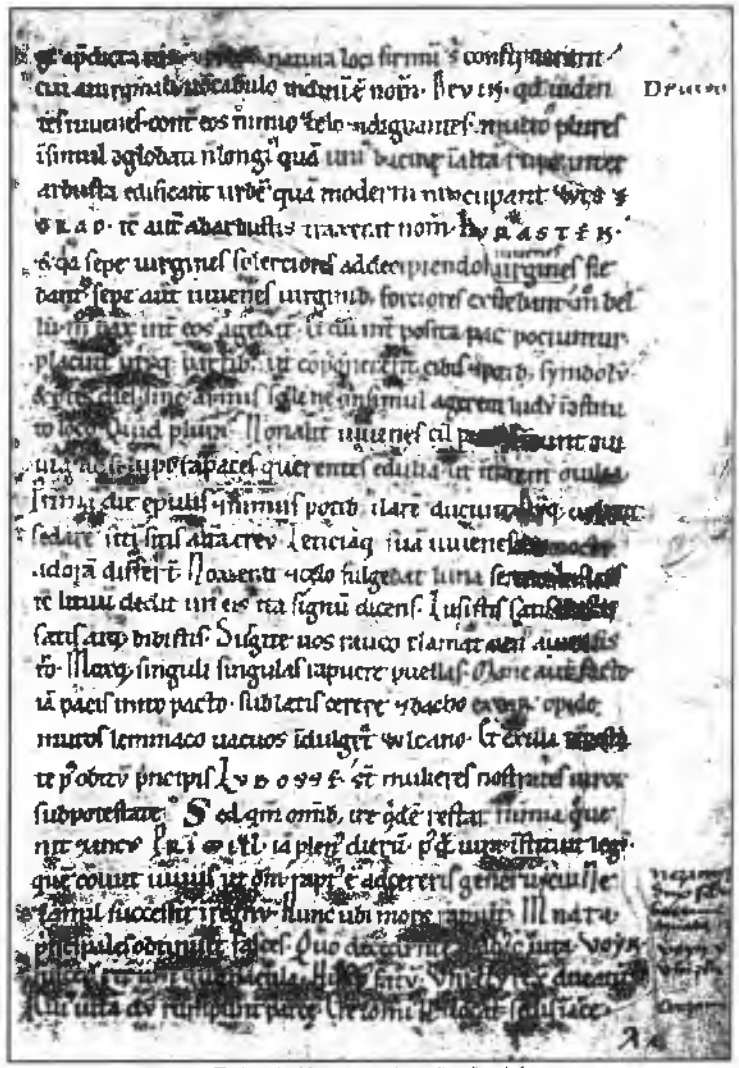
První strana z rukopisu Rajhradského breviáře z poloviny 12. století.

Kristiánova legenda je spis o počátcích křesťanství a o prvních českých světcích. Vznikla pravděpodobně před rokem 994. Patří k nejdůležitějším zdrojům poznání raného českého státu a k prvním uceleným zmínkám o něm, ačkoliv je psán ještě latinsky. Nejstarší rukopisy obsahující části Kristiánovy legendy jsou datovány do 12. století. Legenda vedle oslavy světce ze středu českého knížecího rodu též formuluje politický program českého státu, legitimizuje jeho postavení a výsadní roli ve střední Evropě a v duchu odkazů na dědictví Velké Moravy. Je tak zásadním historickým pramenem, pro nejstarší dějiny Čech. Tvoří tak významný korektiv ke Kosmově kronice, která vznikla asi o dvě století později.

biskupa Gumpolda. Drahomíra, podle Kristiána, dala Ludmilu usmrtit. Později se však znepřátelila s Ludmilinými vrahy, a snažila se je zahubit. Tunna prý utekl i se svými příbuznými do ciziny. Druhý vrah Gomon však byl chycen, a i se svým příbuzenstvem popraven.

Na hrobě Ludmily se děly zázraky! Proto, dle Kristiána, dala Drahomíra dům nad jejím hrobem přestavět na způsob basiliky a zasvětit archandělu Michalovi, aby zázraky byly přičítány ne Ludmile, ale ostatkům svatých, v basilice uloženým. Matka prý naříká nad synem Václavem, že je zkažen od kněží a žije jako mnich, a dělá jeho zbožnému životu všemožné překážky. Václav se ujímá vlády sám, a matce a jejím rádcům vypovídá poslušnost. V zemi vznikají krvavé rozbroje. Ale „strana spravedlivých, byť maličká, přemáhá mocnou stranu nešlechetných". Proto si pak Václav umínil, že svoji matku Drahomíru, jako příčinu všeho zla, a její rádce vyžene ze země, a až nastane klid, že matku zase se cti přivede domů. „Vyhnal svou matku s největší hanbou ze země. Tak ji Bůh stihl zaslouženým trestem za to, že prolila nevinou krev blahoslavené Ludmily, a že ji prolila bez příčiny."

Poněvadž byl pamětliv přikázání Božího, přivedl ji po nějakém čase zase zpět. „Dřívější důstojnosti panovnické však zůstala zbavena až do své smrti. Ale o tom, jak se to

Rukopis Kosmovy kroniky české.

Kosmova kronika česká (lat. orig. *Chronica Boemorum*, v přesném překladu *Kronika Čechů*) je nejstarší „česká kronika", tj. kronika týkající se dějin Čechů. Původní text byl napsán latinsky a jeho autorem byl Kosmas, děkan pražské svatovítské kapituly, který kroniku sepsal pravděpodobně v letech 1119 až 1125. Kronika stojí na úplném počátku české historiografie a je obecně považována za jedno z nejvýznamnějších literárních děl, které v českých zemích ve středověku vzniklo. Zároveň je to jeden z nejdůležitějších historických pramenů pro poznání českého raného středověku. Vliv Kosmovy kroniky na poznání českého raného středověku je natolik zásadní, že se někteří historikové pokoušejí vytvořit i tzv. nekosmovské pojetí českých dějin, tj. na základě jiných pramenů zjistit, co se do historiografie dostalo jako Kosmova invence či jeho specifický náhled na svou současnost. – Takovým dílem je i tento článek.

Kostel sv.Kateřiny se zvonicí v popředí, hned za nim kostel sv.Ludmily na Tetíně

všechno stalo", píše Kristián, „pomlčme, neboť by to bylo příliš dlouhé vypravování". Václav dal ostatky sv. Ludmily převézt do Prahy, a pochovat je v kostele sv. Jiří. K tomu pozval biskupa z Řezna, který kostel zároveň posvětil. Od řezenského biskupa si Václav vyžádal povolení ke stavbě kostela sv. Víta. Pak chtěl odjet do Říma a požádat papeže, aby mu dovolil vzdát se trůnu a přijmout řeholní roucho.

Od provedení tohoto úmyslu, pokračuje Kristián, jej zdržela stavba kostela a zloba mladšího bratra Boleslava, který jej úkladně zabil. „Jeho bezduché tělo matka, kterou pro její hříchy zapudil a pak zase v pokoji pro lásku Kristovu zpět povolal, a někteří jemu věrní vzali a toliko do hrobu je položivše, zemí přikryli. Ne jak se slušelo na mučedníka, ale jak se to děje s obyčejným člověkem, neúčastným cti a blaženosti". Dály se ty věci za časů vlády krále Sasů Jindřicha ... s nímž byl tento blažený muž (Václav) spjat ustavičným přátelstvím.

Mnich Kristián skutečně doplnil životopisy sv. Václava a sv. Ludmily, a zároveň i Drahomíry, novými zprávami. Tak mj. uvádí rodiště Drahomíry Stodor, identifikuje vrahy sv. Ludmily jako členy družiny Drahomířiny, hovoří o vyhnání kněží po umučení sv. Ludmily, píše o záhubě vrahů této světice, o postavení kostela nad hrobem sv. Ludmily, o převezení jejích ostatků do Prahy jejím vnukem sv. Václavem. I jiné zprávy Kristián doplnil a rozšířil. Avšak texty 1. staroslověnské legendy o sv. Václavu píší o Drahomíře pravý opak toho, co píše ve své legendě Kristián!

Lidský profil Drahomířin, jak jej načrtly legendy 1. staroslověnská a Laurentiova (jejím autorem byl výše zmíněný Laurentius), legendista Kristián zcela znetvořil! Ať Drahomíra dělala cokoliv, všechno, podle Kristiána, činila se špatnými a s pokryteckými úmysly. Kristiánova legenda působí na čtenáře dojmem nenávistné polemiky, namířené proti duchu 1. staroslověnské legendy. Domníváme se, že ta byla původně obšírnější, než je současná její verze, tj. verze zachovaná do dnešních dnů. Svojí zaujatostí proti Drahomíře ovlivnil Kristián negativně všechny pozdější legendisty, kteří pak Drahomířinu podobu podávali už jenom podle jeho, tj. Kristiánovy legendy. Výše zmíněné legendy vykreslují Drahomíru ve dvou naprosto odlišných podobách! Je proto třeba zjistit, která Drahomířina duchovní tvář je věrnější, která je pravdivější!

V Kristiánově legendě čteme též o sestře sv. Václava jménem Přibyslava. Kristián ji velebí za to, že „byla od samé kolébky naučena Kristu Pánu sloužiti podle přikázání evangelia bez úhony". V době Václavovy smrti byla, podle Kristiána, už asi vdovou, a oddávala se úkonům zbožnosti. Zřejmě byla od Václava asi jen málo mladší. Byla-li „od kolébky naučena Kristu Pánu sloužiti", pak její náboženské zanícení sotva vzniklo a rozvíjelo se bez pečlivého výchovného vlivu její matky Drahomíry! O tom, že by ji vychovávala Ludmila, ani Kristián nic nenapsal. Přibyslava vrhá zpětně světlo na matku, která se tak ukazuje jako skutečná „bohulibá manželka" a křesťanka. Také Gumpold přičítá výchovu a vzdělání Václavovo oběma rodičům! Kristiánova podoba kněžny Drahomíry v jeho legendě, ve srovnání se zprávou o Přibyslavě, trpí vnitřní nepravdivostí! Kněžna Drahomíra měla zcela jistě kladný poměr ke křesťanství! Ano, nepochybně byla dobrou křesťankou! Kristián to zamlčuje, charakteristiku její osobnosti úmyslně zkresluje!

Stejný závěr o Drahomíře plyne i z Kristiánovy další zprávy. Drahomíra měla dát postavit nad hrobem sv. Ludmily kostel sv. Michala. Nemůže být pochyby o tom, že tato zpráva se původně nacházela v 1. staroslověnské legendě, protože by na ni, v jiném případě, Kristián nereagoval. Postavení kostela Drahomírou je tedy možné brát jako historickou skutečnost, i když Kristián Drahomíře podsouvá pokrytecké a veskrze špatné úmysly. Tím Drahomířino „pohanství", které Kristián tak zdůrazňuje, a též její údajná „nenávist k pravé víře" dostává nepohanský obsah! Drahomíra totiž mohla dát postavit budovu kostela na Tetíně, ale přinést do kostela ostatky světce a uložit je v něm mohl jenom biskup! To proto, že akt „přenesení ostatků světce" byl součástí svěcení nového kostela i oltáře. O skutečném posvěcení kostela, „postaveného na způsob baziliky", nad hrobem sv. Ludmily na Tetíně nás Kristián nechává na pochybách. Na konci 4. kapitoly píše: „Když to (zde se míní uložení ostatků v kostele-bazilice na Tetíně) bylo vykonáno, všechny vstupující do baziliky taková hrůza pojímala, že nejinak než s největší úctou osmělovali se tam vstupovat!". Který biskup kostel na Tetíně vysvětil, to Kristián už nepoznamenal, což je u něho těžko vysvětlitelné! Zato přibližně k roku 925 neopomněl vypravovat o převezení ostatků sv. Ludmily do kostela sv. Jiří v Praze. Ten kostel nebyl až do té doby vysvěcený! Proto Václav požádal řezenského biskupa Tuta (Tutona), aby přijel kostel vysvětit, a pohřbít v něm tělo světice Ludmily. Biskup Tuto se ale vymluvil na své stáří, a poslal tehdy, za účelem vysvěcení kostela, do Prahy svého spolubiskupa...

Dále Kristián píše o žádosti Václavově k řezenskému biskupu o povolení stavby kostela sv. Víta v Praze. Biskup svolení dal, ale Václav se už posvěcení tohoto kostela nedočkal. Byl zavražděn! Kristián několikrát zdůrazňuje příslušnost Čech pod řezenskou diecézi! Kdyby byl kostel na Tetíně

posvěcen biskupem řezenským, pak by to Kristián zcela jistě neopomenul zmínit! On ale o tom mlčí, přičemž dílo Drahomířino ještě více znevažuje! Zbývá už jenom jediná možnost. Že totiž kněžna Drahomíra k vysvěcení kostela-baziliky sv. Michala, zbudované nad hrobem sv. Ludmily na Tetíně, pozvala biskupa církve slovanského obřadu!

1. staroslověnská legenda píše, že bába Ludmila dala malého Václava po postřižinách vyučit slovanskému písmu pod vedením kněze. Podle Kristiána byla Ludmila manželkou Bořivoje, kterého křesťanské víře vyučil a pokřtil sám sv. Metoděj! Podle tohoto údaje patřila i sv. Ludmila k moravské křesťanské církvi slovanského ritu, a jako taková podléhala i po své smrti pravomoci slovanského biskupa, který tehdy mohl sídlit jenom na území sousední Moravy. Právě proto Drahomíra žádala o povolení postavit kostel nad hrobem zavražděné sv. Ludmily slovanského, a ne latinského biskupa! Slovanský biskup žádosti o povolení stavby vyhověl, a kostel nad hrobem sv. Ludmily na Tetíně, po jeho dokončení, také vysvětil! Takový biskup tehdy na Moravě skutečně existoval!

1. staroslověnská legenda totiž píše, že Vratislav k Václavovým postřižinám pozval „jednoho biskupa s jeho notářem a duchovenstvem". Dle našeho úsudku biskup tehdy udělil postřižiny východním obřadem, byla to tedy „církevní slavnost slovanská"! Tomuto slovanskému biskupu, nebo jeho nástupci, podléhala Ludmila i Václav. A jedině on, anebo jeho nástupce, měl jurisdikci Ludmilu prohlásit za svatou! To se pak stalo současně s vysvěcením kostela, postaveného nad hrobem sv. Ludmily. A nejen to! Postavení kostela nad hrobem sv. Ludmily a jeho vysvěcení dosvědčuje, že kněžna Drahomíra byla první oficiální ctitelkou sv. Ludmily, křesťanské mučednice! Tím se Drahomíra ukázala být křesťankou v nejlepším smyslu toho slova! To vše také dokazuje, že Drahomíra byla příslušnicí moravské křesťanské církve, používající tehdy ještě slovanskou liturgii! Její manžel Vratislav dal jejich syna Václava vyučit latinskému písmu v církevní škole v Budči. To naznačuje, že kníže Vratislav by mohl patřit, nebo snad i patřil, do církve latinského obřadu. Byl-li však Václav postřižen slovanským biskupem a slovanskému písmu vyučen nejprve, a byl-li nastolen na otcův trůn za přísluhy slovanského biskupa, pak v tom všem musíme vidět rozhodující, dominantní vliv jeho matky Drahomíry! Neboť ta byla, dle legendisty Laurentia, „bohumilou manželkou ze vznešeného rodu", duchovní matkou a kněžnou celé svojí rodiny! Drahomíra příslušela k moravské církvi slovanské liturgie, byla s jejími představiteli, tj. s biskupy a s kněžími, trvale ve společenském i osobním styku, a to i po smrti svého manžela knížete Vratislava. Výhradně biskupy slovanské liturgie, sídlící tehdy ještě na Moravě, uznávala kněžna Drahomíra jako své církevní představené!

Podoba, resp. tvář Drahomíry, jak ji vylíčil mnich Kristián, je hrubě deformovaná a zcela nepravdivá! Slova převzatá z Kristiánovy legendy nám Drahomíru představují jako křesťanku, avšak jiného ražení! Patřila totiž do moravské církve, používající slovanskou liturgii! Té legendista latinský mnich Kristián prostě a jednoduše nepřál!

Bazilika sv.Jiří na Pražském hradě, kde je pochována sv. Ludmila

Kristián se zprávám o používání slovanské liturgie na našem území vyhýbá, zamlčuje je, a překrucuje! Povolení slovanské liturgie na našem území papežem římským považuje za něco zcela nepatřičného, pro něj nepřijatelného! Pro něho je všechno, co souvisí se slovanskou liturgií, „pohanstvím"! Proto Drahomíru nazývá pohankou! Zahrnuje ji slovy nejhorší potupy, když ji nazývá „ukrutnou Jezabelou", která údajně „nenávidí pravou víru", tj. víru latinskou, která prý usiluje zničit kněze latinské liturgie a vyhnat je ze země. Potupa Drahomíry u Kristiána vrcholí nepravdivým obviněním, že dala zákeřně umučit kněžnu Ludmilu! Ačkoliv Ludmila i sv. Václav patřili do církve moravské, používající slovanskou liturgii, Kristián je oba líčí jako světce kanonizované řezenskými biskupy! Tedy jako světce latinské, kteří museli snášet příkoří a utrpení od „pohanské" Drahomíry a od jejích stoupenců!

Po rozboru Kristiánových zpráv o Přibyslavě a o Drahomířině, stavbě a vysvěcení kostela, postaveného na způsob baziliky nad hrobem Ludmily v Tetíně, jsme nuceni Kristiánovy zprávy brát s krajní nedůvěrou! Nejprve je musíme očistit od ošklivého, zlovolného nátěru, a potom falešné tendence, které svým zprávám Kristián dal, odložit stranou. Teprve to, co potom zbude, můžeme považovat za historické jádro!

Ke stejným závěrům dospějeme rozborem i dalších zpráv, v nichž Kristián staví sv. Václava a sv. Ludmilu proti Drahomíře. Kristiánova nenávist k Drahomíře nezná mezí! Nenachází na ní nic dobrého! Proto se bezděčně tážeme, odkud jeho tak velká nenávist ke kněžně Drahomíře pramenila, případně odkud čerpal o ní takovéto zprávy, pokud si je sám nevymyslel! Hlavně nás zajímá, odkud vzal Kristián zprávu o tom, že Drahomíra dala umučit Ludmilu? Vždyť obě jmenované patřily k moravské církvi slovanské liturgie, na jejímž upevnění na Moravě a rozšíření do Čech obě ve shodě spolupracovaly! To je závažný problém, nad kterým žádný historik nemůže mávnout rukou, nemůže ho ignorovat!

P. František Borák

(O autorovi čtěte následující článek.)

Páter František Borák, statečný kněz a nadšený vlastivědný badatel

P. František Borák
na fotografii pořízené
dne 26. 6. 1971
v Bánově na slavnostech
880. výročí první písemné
zprávy o městě Bánově
v „Kosmově kronice české"

Římsko-katolický kněz Páter František Borák se narodil 25. 11. 1910 v Bánově u Uherského Brodu. Tedy na Moravě, cca 5 km západním směrem od vesnice Komňa, v níž se snad narodil Jan Amos Komenský. Po úspěšných studiích na gymnáziu v Uherském Brodu vystudoval Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Olomouci. Vysvěcen na kněze byl roku 1935. Poté nastoupil do kněžské služby ve Slatěnicích v okrese Olomouc (1935–9) a ve Valašských Kloboucích (1939–46). Obojí v hodnosti kaplana.

Už během gymnazijních studií na sebe František Borák upozornil svým mimořádným nadáním pro jazyky, zejména pro latinu. A také svým skutečným, aktivním zájmem o historii. Tehdy si ho všimnul Prof. Václav Chaloupecký, který si ho vybral za svého odborného spolupracovníka a překladatele z latiny. Později se z dlouholeté jejich spolupráce vyvinulo celoživotní přátelství. Zájem o latinu a historii se Páteru Františkovi Borákovi vyplatily. Pomohly mu překonat jeho velmi těžká životní období v časech „rudé totality".

Seběhlo se to takto: Na jaře 1942 Pátera Josefa Boráka navštívil jeden z parašutistů paradesantní skupiny „Silver A" podporučík čsl. zahraniční armády Josef Valčík. Byl spolu s ostatními československými parašutisty poslán do Protektorátu z Velké Británie. Josef Valčík si našel krycí zaměstnání jako pomocný číšník v pardubickém hotelu Veselka. GESTAPO však v jeho přihlašovacích kartách našlo jisté nesrovnalosti. Josefu Valčíkovi se sice před zatčením podařilo včas uprchnout, ale jeho popis a výzva, aby každý, kdo ho pozná, vše neprodleně hlásil na příslušných místech okupační správy, na policii, nebo na četnictvu, visely na všech úředních tabulích v celém „Protektorátu Čechy a Morava".

Zoufalý Josef Valčík navštívil Pátera Františka Boráka a svěřil se mu, že takto dál pokračovat už nemůže, a že se domnívá, že by to měl nějak sám ukončit. Chtěl spáchat sebevraždu! Páter Borák ho uklidnil a povzbudil až do té míry, že Josef Valčík odjel do Prahy, vyhledal tam spojení na své kolegy parašutisty z Velké Británie, a pokračoval s nimi v diversní činnosti.

Tato příhoda o 6–8 let později neušla pozornosti komunistické Státní bezpečnosti (zkráceně: StB). A tak když v roce 1950 došlo k předem plánovanému zatýkání vytypovaných „nebezpečných" řeholníků a kněží, byl Otec František Borák na seznamu osob předurčených k zatčení. V internačních táborech v Želivském klášteru a v Hájku u Prahy, určených pro převýchovu a pro nucené práce řeholníků a kněží, pobyl celkem 3 roky (1950–3).

Když se vrátil z vězení, mohl sloužit v kněžské službě, ale pod podmínkou, že nebude novému socialistickému zřízení škodit ani překážet. V praxi to znamenalo, že byl nepřetržitě sledován místními placenými agenty a konfidenty. Tzv. „církevní tajemníci", jmenovaní totalitním režimem, pečlivě dbali na to, aby už nikdy nedostal kněžské působiště ve městě. Ve venkovských kněžských působištích sice mohl vyučovat děti náboženství, ale podmínkou pro to, aby dítě mohlo navštěvovat hodiny náboženství, byla písemná žádost podaná na ředitelství školy podepsaná oběma rodiči! Výsledkem této šikany bylo, že do náboženství docházelo pouze několik dětí, a to z těch rodin, které už předem počítali s tím, že se jejich dítě nedostane na středoškolské ani vysokoškolské studie. Všechno, co kněz řekl v kostele i mimo kostel, bylo monitorováno a písemně hlášeno „na vyšší místa". Někteří kněží to nezvládli! Páteru Františku Borákovi pomohly jeho pevná víra v trojjediného křesťanského Boha, jeho vynikající znalosti latiny a jeho mimořádný tvůrčí zájem o naši historii! A také jeho bodrá, veselá a optimisticky nezlomná moravská povaha!

Svoje povinnosti kněze si plnil vzorně, lidé ho měli rádi a vážili si ho. Ve svých volných chvílích pak studoval dějiny českého a moravského národa a psal „do zásuvky", tj. bez možnosti vydávání tiskem. Zvláště mnoho pozornosti věnoval historii Velké Moravy, křesťanské misii sv. Cyrila a Metoděje a rané historii českého státu. Během svého plodného života se mu podařilo posunout vědomosti o zemi Morava 10. a 11. století (po roce 907 byly zprávy o Moravě téměř neznámé) přibližně o 130 roků směrem do naší doby!

Všimnul si, jak nevěrohodné je Kristiánovo povídání o „zlé" české kněžně Drahomíře, která usilovala o život svého syna Václava. Na základě studií nepřeložených a dosud nevydaných latinských spisů barokního kněze J. J. I. Středovského (1679–1713), dochovaných zpráv arabských a židovských kupců a jiných argumentů dospěl k názoru, že jak kněžna sv. Ludmila, tak kněžna Drahomíra pocházely z Velké Moravy, že to ve skutečnosti byly matka a dcera (tedy ne tchýně a snacha, jak psal Kristián), a že obě svorně usilovaly o zavedení a upevnění cyrilo-metodějské slovanské bohoslužby mj. také v Čechách! A že jejich společná a shodná výchova knížete sv. Václava vedla k témuž cíli! Překážkou byl, podle Františka Boráka, mocný rod Slavníkovců a jeho přivdaná německá kněžna Adilburg, dcera německého krále Jindřicha I. Ptáčníka (919–936). Ta usilovala o zavedení a udržení latinské bohoslužby v Čechách, a tím nepřímo také o podřízenost Čech jejímu otci a jeho Říši. Spoluúčast Boleslava I. na vraždě jeho bratra panujícího knížete sv. Václava roku 935 pak měla být dílem téže Adilburgy a výsledkem jejích politických intrik.

Výjimkou mezi Slavníkovci byl, podle Pátera Františka Boráka, sv. Vojtěch (zvaný též Adalbert), v pořadí druhý biskup pražský. Ten slovanskou liturgii neodmítal, na svém biskupském teritoriu ji nezakazoval! Byl prý v těchto záležitostech velmi rozumný a tolerantní. Byl až tak tolerantní, že cyrilo-metodějské slovanské bohoslužby na požádání také sám sloužil! Vyvraždění rodu Slavníkovců vojáky vládnoucího přemyslovského knížete Boleslava II. se pak jeví jako obranná akce, namířená proti nebezpečnému rozmáhajícímu se vlivu Království německého v Čechách...

Otec František Borák zemřel uprostřed svojí pilné práce dne 25. 7. 1975 jako duchovní správce v Radslavicích u Přerova. Mezi jeho příbuznými se zachovalo relativně velké množství strojopisů, které teprve až po pádu totalitního režimu koncem roku 1989 mohly být postupně přepisovány do PC a po částech vydávány v Ročenkách „Moravského historického sborníku", vydávaného v Brně.

Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

MLADÝM

Prodavač balonků

Kdysi probíhala v jedné vsi slavnost. Všichni obyvatelé odložili práci a každodenní starosti a shromáždili se na hlavním náměstí, kde stály atrakce a stánky se vším možným, co si jen lze představit.

Z těchto lidových veselic měly největší radost děti. Přijel cirkus s klauny a provazochodci, cvičenými zvířaty a krotiteli, kteří je dokázali přimět ke skokům a přemetům. Všemožní prodavači nabízeli dětem pamlsky a hračky, aby utratily peníze, které dostaly od rodičů a kmotrů.

Byl tu také prodavač balonků všech druhů a barev. Balonky byly různé, ale každý z nich představoval nějaké známé či zvláštní zvíře. Velké, malé, neobvyklé – všechny balonky byly originální a žádný se druhému nepodobal. Přesto se na ně jen málo lidí přišlo podívat, a ještě méně lidí si nějaký balonek koupilo.

Prodavač balonků byl však vynikající obchodník. A tak v okamžiku, kdy se všichni bavili a zvědavě po všem pokukovali, udělal něco neobvyklého. Uchopil jeden z nejlepších balonků a pustil jej. Protože byl naplněn lehkým plynem, začal rychle stoupat a zanedlouho se ocitl nad náměstím. Obloha byla jasná a zářící ranní slunce osvěcovalo balonek, který stoupal stále výše, hnán na západ mírným ranním vánkem. První dítě, které jej spatřilo, na něj ukázalo prstem a vykřiklo:

„Podívej, mami, balonek!"

Okamžitě se přidaly další děti. Mezitím však prodavač vypustil další balonek jiné barvy a mnohem větší. Lidé neměli pozornost ničemu jinému než tomu prostému a velkolepému představení, kdy jeden balonek stoupal za druhým vzhůru k nebi.

Na závěr prodavač vypustil další dva balonky těch nejkrásnějších barev, které k sobě byly přivázané. Ihned ho obklopila skupina dětí, které se hlasitě překřikovaly a dožadovaly se na svých rodičích balonků vznášejících se k nebi. Přestože vypustil zdarma některé velmi krásné balonky, lidé stáli i o ty zbývající, a těch bylo mnoho. Prodavač měl totiž skutečně balonky všech druhů, velikostí a barev. Za chvíli se kolem procházely houfy dětí s balonky. Jedno z nich napodobilo to, co vidělo a pustilo balonek na svobodu.

Nedaleko stálo černé dítě, které smutně a se slzami v očích všechno pozorovalo. Zdálo se, jako by se ho zmocnila hluboká úzkost. Prodavač, který byl dobrý člověk, si chlapce všiml, zavolal na něj a nabídl mu balonek. Chlapec zavrtěl hlavou a odmítl balonek přijmout.

„Daruji ti ho, chlapče," řekl muž laskavě a naléhal, aby si balonek vzal.

Ale černý chlapec s krátkými kadeřavými vlasy a smutnýma očima znovu gestem nabídku odmítl. Muž se chlapce překvapeně zeptal, co jej rozesmutnilo. A černoušek odpověděl formou otázky:

„Pane, jestliže vypustíte tamten černý balonek, vystoupí stejně vysoko jako ostatní barevné balonky?"

Prodavač všechno rázem pochopil. Uchopil černý balonek, který si dosud nikdo nekoupil, odvázal ho a dal jej chlapci. Řekl:

„Vyzkoušej to sám. Vypusť ho a uvidíš, že tvůj balonek vystoupá stejně jako ostatní."

Chlapec s úzkostí a zároveň s nadějí vypustil balonek, který dostal. Jeho radost byla nezměrná, když viděl, že jeho balonek hbitě stoupá stejně jako ostatní balonky; začal tančit, tleskat a smát se z čisté radosti a štěstí.

Prodavač se mu podíval do očí, pohladil ho po kadeřavých vlasech a řekl:

„Podívej, chlapče, balonek stoupá vzhůru ne díky barvě nebo tomu, jak vypadá, ale díky tomu, co má uvnitř."

– Snad i já chápu, co znamená „stoupat vzhůru", vzhledem ke každému člověku nebo k barvě jeho pleti...

– Skutečně věřím, že to, co je potřebné a důležité pro „výstup vzhůru", se skrývá uvnitř?

– Uvažuji o důstojnosti lidské bytosti bez ohledu na barvu pleti...

José Carlos Bermejo
z knihy Další příběhy pro uzdravení duše
vydalo Karmelitánské nakladatelství

Odpusťte a bude vám odpuštěno!

Svědectví bývalé modelky Ani Goledzinowské

Ania Goledzinowská z Polska patří k těm mnoha od Boha vzdáleným lidem, kteří mohli v Medžugorje zakusit slitovnou lásku Boží s takovou silou, že svůj život úplně změnili. Taková milost obrácení převyšuje daleko každý zázrak fyzického uzdravení. „Matka Boží mě zachránila," dosvědčuje bývalá showgirl a modelka dnes před každým publikem.

Narodila jsem se v roce 1983 ve Varšavě v chudé rodině. I když jsme byli poměrně chudí, měla jsem až do čtyř let šťastné dětství, protože jsem se cítila být rodiči milována. Když přišla na svět moje sestra, byla jsem velice žárlivá, a proto jsem ji nenáviděla. Můj otec trpěl pod komunistickou vládou a utápěl svoji bolest ve vodce, která ho nakonec přivedla ke smrti. Moje matka potom upadla do depresí a hledala oporu. Brzo si přiváděla do domu cizí muže, kteří se mi vůbec nelíbili. Když jsem měla deset let, byla jsem jedním z těchto „strýců" zneužita a moje matka mi navíc nechtěla uvěřit, moje srdce se naplnilo nenávistí. Nenáviděla jsem svoji matku, protože byla tady, a svého otce, protože tady už nebyl. Nenáviděla jsem celý svět.

Moje babička mě adoptovala, ale já jsem se k ní chovala tak špatně, že mě po několika týdnech chtěla poslat zpátky domů. Při pomyšlení, že se budu muset vrátit ke své matce a sestře, jsem ztratila rozum. Otevřela jsem skříňku s babiččinými léky a namíchala si z pilulek koktejl. „Když tady nebudu, uvědomí si konečně, co mi udělali," říkala jsem si. „Budou zoufale plakat, ale já už tady nebudu." Ale ve svých 13 letech jsem se přepočítala. Pokus o sebevraždu se nepodařil. Když jsem přišla k vědomí, byla jsem v nemocnici, naproti mně seděla psycholožka, která mě přemlouvala, abych nějakou dobu strávila v domově pro těžce vychovatelná děvčata. „Přece nejsem blázen," byla moje první myšlenka. A druhá byla: „Musím odsud pryč!" A tak jsem utekla.

Ania Goledzinowská

Žila jsem na ulici a snila o tom, že se stanu slavnou herečkou. Společně jsme se já a moji přátelé cítili být hrdiny, když jsme překračovali všechna pravidla. Opíjeli jsme se, konzumovali drogy všeho druhu – i když jsme museli přihlížet, jak někteří při předávkování umírali – kradli jsme a začali s drogami obchodovat, abychom si „vydělali" peníze. Samozřejmě že se v této společnosti vyskytovala denně jak brutalita, tak také sex. Můj první přítel několik roků po naší známosti umlátil svoji přítelkyni k smrti a hodil ji do kontejneru na odpadky. Tak jsem mohla skončit také já! Když jsem měla 16 let, poznala jsem lidi, kteří mi nabídli práci modelky v Itálii. To byla šance! Dvakrát jsem nepřemýšlela a ihned souhlasila, vždyť co víc jsem mohla ztratit?!

Moje vysněná Itálie

Jistý Jiří mě odvezl a společně se dvěma jinými děvčaty jsme uháněli do Itálie. Byla jsem plná očekávání, a proto jsem se zpočátku vůbec neptala, proč jedeme do Turína namísto dohodnutého Milána. Jiří nás zavedl do podřadného ubytování, které bylo snad dříve garáží, a odebral mi moje doklady. Na své otázky jsem nedostala odpověď a brzy se moje nadšení proměnilo v panický strach. Moje obavy se potvrdily: Chtěli ze mne udělat prostitutku. Pokoušela jsem se uprchnout, ale než se mi to podařilo, znásilnil mne jeden z klientů se souhlasem kuplíře.

V žádném případě jsem nechtěla zpátky do Polska, nechtěla jsem se vrátit jako ta, která selhala, nýbrž s úspěchem. Skutečně jsem našla v Miláně práci u jedné módní agentury pro herce. Tímto způsobem jsem přišla do světa showbyznysu, poznala jednoho velmi bohatého muže a žila jeden a půl roku jako v transu v polosvětě složeném z bohatství, drog, alkoholu a masek. Měla jsem všechno, co bych si mohla přát, počínaje bytem snů s plaveckým bazénem až k soukromému letadlu. Zdálo se, že štěstí je na mojí straně. Ale jednoho dne mi Marco řekl: „Anio, mohu ti dát všechno, co bys chtěla, jenom jedno ti nemohu dát, lásku." To byl začátek konce. Byl to šok – ne, raději se vrátím do světa práce a budu si vydělávat peníze sama.

Anio, co děláš?

Mezitím jsem poznala mnoho známých osobností a lehce jsem našla práci jako modelka, později potom jako showgirl v televizní show. Ale protože jsem chtěla dělat kariéru, musela jsem se podřídit pravidlům prostředí, to kupříkladu znamená už před snídaní konzumovat první dávku kokainu. Tento životní styl stravoval můj mozek a moje tělo do té míry, že jsem často už nevěděla, co jsem dělala několik hodin předtím.

Jednou v noci jsem se probudila, protože můj pes nepřestával štěkat. Otevřela jsem oči a viděla vedle své postele stát starého muže s plnovousem. Polekala jsem se a myslela jsem, že je to nějaká halucinace následkem konzumování alkoholu a drog. Proto jsem rozsví-

tila světlo. Ale tento muž pořád ještě stál před mojí postelí a můj pes na něho štěkal. Neříkal ani slovo, pokýval ale hlavou, jako by mi chtěl říci: „Anio, co děláš?" Před jeho pohledem jsem se cítila vinná. Pak zmizel. Teprve o devět let později, když mi dali knihu o životě Otce Pia a já jsem uviděla na její titulní straně jeho obraz, poznala jsem znovu toho muže, který mne navštívil. Po tomto nočním setkání jsem dostala sílu opustit svého tehdejšího snoubence a také drogy.

Páter Pio mi skutečně zachránil život, protože jsem byla tak vyčerpaná, že bych to už déle nemohla fyzicky a psychicky vydržet. Po nějaké době jsem poznala Paola Brosia, velmi známého italského novináře a televizního reportéra, který se v roce 2009 v Medžugorje obrátil a navenek dosvědčoval svoji víru. Jeho prostřednictvím jsem se mohla Bohu otevřít a souhlasila jsem, aby povolal svého přítele kněze, kterému jsem se vyzpovídala. Paolo mě seznámil s Diegem Manettim, vydávajícím u italského nakladatelství Piemme. Potom, co jsem Diegovi po dvě hodiny vyprávěla svůj příběh, mi řekl: „Anio, když se dívám do tvých očí, vím, že musím tvůj příběh vyprávět, ale ty musíš předtím se mnou jet do Medžugorje." Pomyslela jsem si: „Dobrá, bude mojí knihu publikovat. Kvůli tomu mohu zajet do Medžugorje."

Medžugorje – místo mého opravdového štěstí!

Diego mne pozval, abych se zúčastnila se skupinou poutníků pravidelných měsíčních zjevení vizionářky Mirjany 2. dubna 2010. Okolo 6 hodin ráno jsme už byli u modrého kříže, kde se měla konat údajná zjevení. Čekali jsme tam až do 9 hodin a když už všechno proběhlo, řekla jsem Diegovi: „Poslyš, to všechno tady je podvod. Tady se nezjevuje nikdo a nic. Je to jenom kšeft, aby se vytahovaly peníze od poutníků." Odpověděl mi: „Anio, ty to ještě nevíš, ale ve tvém srdci se už něco změnilo." Myslela jsem si: „Co tím myslí, co se v mém srdci změnilo?"

Naše skupina šla zpátky na ubytovnu, aby se občerstvila, a potom s kouskem pizzy v batohu vystoupila na Křížový vrch. Diego mi řekl: „Anio, až vystoupíš na horu, mysli na Ježíše, který plný ran vystoupil s křížem na Kalvárii." Myslela jsem si: „On je blázen. Mám svoje vlastní problémy, proč bych měla myslet na problémy někoho jiného, co je mi do toho Ježíše?" Nikdy předtím v životě jsem se nemodlila křížovou cestu a nevěděla jsem, že má 14 zastavení. Když jsem přišla ke třetímu zastavení, posadila jsem se, bylo to pro mne příliš namáhavé. Nebyla jsem zvyklá ani pověsit si svoje šaty, protože v Miláně jsem měla uklízečku, která se o všechno starala. A teď bych se měla trápit na takovou horu?

Pomyslela jsem si: „Půjdu zpátky, vypiju si pivo a počkám na ostatní, až se vrátí. Mohou mi pak povyprávět, co je tam nahoře." Tu jsem uslyšela v sobě hlas, který mě povzbuzoval: „Anio, vystup na horu! Když nevystoupíš, neporozumíš, proč jsi do Medžugorje přišla." Podívala jsem se na ty staré ženy a na nemocné, na ty s růžencem v ruce, jak šli krůček za krůčkem. A já jsem tady seděla a litovala se.

Náhle jsem začala sama od sebe myslet na Ježíše, který vystoupal na Kalvárii plný ran a nenařkal si. Tato myšlenka mi dodala sílu: „Já to také dokážu!" Vzala jsem růženec do ruky a začala vystupovat. Najednou to bylo docela lehké, byla ve mně síla, která mě skoro vynášela, až jsem došla k bílému kříži. Padla jsem na kolena a začala se nahlas modlit, i když jsem vůbec nevěděla, jak se modlí. Byla to slova, která sama vycházela z mých úst. Tu jsem uslyšela znovu ten vnitřní hlas, který mi říkal: „Anio, ty musíš odpustit všem, kdo ti ve tvém životě ublížili." Jako samy od sebe se otevřely moje rty a z mých úst vyšla dvě slova: „Odpouštím vám." Když jsem tato slova vyslovila, zdálo se mi, jako by se moje tvrdé srdce rozlomilo. Začala jsem plakat a vyplakala jsem všechny slzy, které jsem po léta nevyplakala. Ty obměkčily moje srdce. Nikdy nepoznané štěstí a nepopsatelný mír naplnily moje nitro.

Nechtěla jsem opustit toto místo, ale vzali mě zpátky do Milána. Od tohoto dne jsem byla jiným člověkem. Přišla jsem sice do navyklého prostředí, chodila na obvyklé přepychové slavnosti, jela s přáteli do Dubaje, Monte Carla a San Rema, ale cítila jsem se zde úplně cizí. Vůbec mě nezajímalo, o čem mluvili. Stále více jsem se omlouvala s výmluvou, že mám brzy jinou schůzku. Protože jsem byla zasnoubena s Pablem Enrikem Berettou, synovcem Silvia Berlusconiho, žila jsem mezi nejbohatšími a nejvlivnějšími rodinami Itálie. Měli jsme osobní ochranku, létali jsme soukromými letadly. Mohla jsem jenom vyslovit přání a dostala jsem, co jsem chtěla. Ale přesto jsem nebyla skutečně šťastná, protože můj život byl samá maska. Někdy jsem se vracela domů a začala se opíjet.

Posledními silami jsem se pokoušela odporovat Bohu, nebo spíše nepřiznat si, že Boha potřebuji. Nikdy jsem si nechtěla sama před sebou přiznat, že „potřebuji Boha". Po několika měsících silného vnitřního boje mi zavolal Diego Manetti a naléhal na mě, že mi najde místo v Medžugorje, kde bych mohla žít. Toto místo bylo společenství „Oase della Pace" – Oáza míru. Potom, co jsem tady žila deset dnů, oprostila jsem se od posledních závazků, které mě ještě vázaly ke světu: vypověděla jsem svoji pracovní smlouvu s jedním velmi slavným lokálem v Porto Cervo. Kolegové z práce mi volali a ptali se mě, co se mnou je, protože není možné, že by to bylo moje vlastní rozhodnutí. Určitě mi provedli vymývání mozku. Na otázku, co tady celý den dělám, jsem jim popravdě odpověděla: „V pět hodin ráno vstávám, máme přes den šest hodin modlitby, krmím slepice, okrajuji brambory a pomáhám v domě."

Během této doby života v ústraní, v modlitbě a půstu jsem uslyšela zase vnitřní hlas: „Anio, nechej všeho a následuj mě!" Potom jsem se vrátila do Milána a prodala všechno, co jsem měla. Můj snoubenec mne pochopil a dal mi volnost. Ale moji přátelé si mysleli, že jsem se zbláznila.

Tady v Medžugorje jsem našla jednoduchý život, který mi dal takový pokoj, jaký jsem dosud nikdy nezakusila. Necítím se dnes jako oběť, věřím, že to utrpení, které jsem prožila, nebyla žádná náhoda, ale něco, co Bůh dopustil v mém životě, aby mi přiblížil Ježíše.

Myslím si, že všechno, co se stalo v mém životě, se tak muselo stát, abych dnes mohla podat svědectví, že Bůh existuje, že On nám všechno odpouští a že také my můžeme všem odpustit.

Cuori puri – Čistá srdce

V Medžugorje jsem dostala ještě jeden dar: cudnost. Je to milost, kterou bych si nechtěla nechat jenom sama pro sebe. Proto vzniklo 25. června 2011 hnutí „Čistá srdce". Každý, kdo se rozhodne žít zdrženlivě až do manželství, může vstoupit do tohoto hnutí. K tomu složí před nějakým knězem, nejlépe při mši svaté, slib: „Dnes slibuji já ... před Ježíšem, na přímluvu nejčistší Panny Marie a jejího panenského ženicha Josefa, že budu žít zdrženlivě až do své svatby." Jediná povinnost, která z toho vyplývá, je, abych se modlila alespoň jednou denně tuto krátkou modlitbu: „Ježíši, pomoz mi, abych věrně splnila svůj slib." K tomu se doporučuje měsíční svatá zpověď a růženec o prvních sobotách v měsíci na úmysly Matky Boží. Jako znamení členství obdrží každý, kdo tento slib složí a nahlásí se přes internet u „Cuori puri", jeden speciálně pro tento účel zhotovený prsten.

Dosud složilo v Itálii tento slib více než 9000 osob. Jednou z nich je Maria Borghini z Říma. Spolu se svým přítelem Franceskem Marií Trottou se rozhodla žít až do svatby zdrženlivě, aby jejich láska mohla růst svobodně, bez sexuálních vazeb. Byli připraveni nám vyprávět, jak a proč toto rozhodnutí udělali.

Když Ježíši daruješ tuto oběť, pocítíš, jak tě On vede

Maria říká: „Poznala jsem hnutí »Cuori puri« ještě předtím, než jsem se potkala s Franceskem. Mezi mými známými neexistoval nikdo, kdo by si přál žít zdrženlivě, i když většina z nich pocházela jako já z věřících katolických rodin. Pro mne je čistota před manželstvím nejhlubším vyjádřením mojí lásky k Ježíši. Dříve než budu zasnoubena s nějakým člověkem, chtěla bych být zasnoubena s Ježíšem a každou jinou lásku bych chtěla žít v této lásce. Toto přání do mne Bůh vložil. Jednou, když jsem byla sama a ptala jsem se, co bych chtěla dělat ve svém životě, zažila jsem pocit tak velké Ježíšovy lásky, že jsem mu chtěla dát na oplátku to nejcennější, co jsem měla, svoji čistotu. Proto jsem složila tento slib a dávám to také najevo navenek svědectvím prstenu, beze strachu, co si ostatní o mně myslí. Po tomto zážitku milosti jsem měla touhu jednou jet do Medžugorje, což jsem mohla uskutečnit v létě 2012. Úplně neočekávaně jsem uviděla Aniu na prostranství před kostelem v košili, na níž byl nápis »Cuori puri«. Chtěla jsem se více dovědět o tomto hnutí, a tak došlo k tomu, že na konci naší pouti čtyři mladí lidé a já jsme během mše svaté před sochou Matky Boží a s požehnáním kněze složili slib zdrženlivosti až do manželství. Někteří moji přátelé se zajímali a byli zvědaví na význam toho prstenu. I když se nikdo z okruhu mých přátel nepřipojil, setkali se přes můj prsten se skutečností, která byla pro ně výzvou. Mám tak zkušenost, že když daruješ Ježíši tuto oběť, pocítíš, jak tě On vede."

Cítili jsme v našem vztahu, jak je čistota důležitá

Francesco říká: „Když jsem Marii poprvé uviděl, přitahovalo mě zvláště její čisté vyzařování. Jednoho dne jsme vyšli na střešní terasu univerzity a ona mi vyprávěla o svém slibu. Byl jsem velmi šťastný, protože to bylo přesně to, co jsem od ní očekával. Také já jsem měl už od svých 12 let přání z lásky k Bohu počkat s tělesnou odevzdaností až do svatby. Proto byl tento Mariin postoj k sexualitě pro mne potvrzením od Boha, že ona je ta správná osoba, kterou mi chtěl v tuto dobu postavit do cesty. Cítíme, jak důležitá je čistota v našem vztahu. Vždyť tak se můžeme skutečně poznávat a růst v naší vzájemné lásce, aniž bychom byli vázáni na sexualitu nebo vcházeli do svazku, který nám bere vnitřní svobodu. Prožíváme teď na chvíli odříknutí, abychom se potom stali tělesně jedním, protože jsme také před Bohem jedna bytost. Odsudkům ostatních studentů čelíme s prostotou a upřímností a pomáháme si navzájem především tím, že se společně modlíme a chodíme na mši svatou, ale také tím, že spolu otevřeně mluvíme o svých slabostech a omezeních."

Ania je od března 2014 vdaná, žije teď v Itálii a vydává svědectví o své víře a o hnutí „Cuori puri".

Z Medjugorje aktuell 6/2015
Překlad podle Světla 31-32/2015

* * *

V České republice existuje *Společenství čistých srdcí*, které se inspirovalo zahraničními vzory, ale vychází především z českého prostředí. Veškeré informace jsou na *www.spolcs.cz*.

* * *

Modlitba členů společenství čistých srdcí v Polsku

Pane Ježíši, děkuji ti, že
mne miluješ láskou bez hranic,
která chrání od zlého,
pozdvihuje z největších pádů
a léčí nejbolestivější rány.
Odevzdávám Ti svou paměť
rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.
Slibuji, že se nebudu oddávat sexu,
dokud neuzavřu svatost manželství.
Dávám si předsevzetí, že nebudu číst,
ani kupovat, ani se dívat na časopisy,
programy a filmy, s pornografickým obsahem.
Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat
v modlitbě i při četbě Písma svatého,
v častém přistupování ke svatému přijímání
a při adoraci Nejsvětější svátosti.
Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření,
nepodléhat znechucení
a ihned se pozvednout z každého hříchu.
Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě,
umění kontrolovat své sexuální tužby a city.
Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy
a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje,
především alkoholu a cigaretám.
Uč mě žít tak, aby v mém
životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mě cestami víry
k samému zdroji lásky – Ježíši,
abych důvěřoval(a) jen Jemu. Amen.

Tuto modlitbu se modlí členové hnutí čistých srdcí v Polsku. P. Mieczyslaw Piotrowski TChr o této modlitbě říká: „Závazky, které z ní vyplývají, mají všichni pokřtění dodržovat, chtějí-li milovat čistým srdcem a jít s Kristem cestou zrání v lásce."

The World Needs Our Light More Than Ever

"You are the light of the world."

Jesus said that to the followers of His day and to us. And He went on to say that we are "to give light to all who are in the house" (Mt 15).

To know that we are the light of the world is of course an honor and a privilege of faith that we bear. It means that Christ is truly within us, guiding us and making us different. But how important is that light for the world!

The world needs us to be the light of Christ so that it doesn't wander and lose its way in darkness. And that need for light is not just in the wider world. Closer in, our families and friends desperately need us to be the light of Christ for them as well.

Rarely has our role as the light of the world been revealed more clearly than in recent weeks with the on-going and heart wrenching videos of Planned Parenthood officials discussing the sale and furnishing of the body parts of aborted babies.

No matter what follow-up explanation and rationalization is given by Planned Parenthood and its supporters, human nature is reviled to see that not only is young life destroyed but techniques are used to selectively save elements of the bodies for reuse and for financial gain. As one commentator noted, it reduces the unborn to being more valuable dead than alive.

For us as Catholics the struggle to defend the unborn has been a constant point of emphasis and love in living our faith, especially since the 1973 Supreme Court decision that legalized abortion. We have of course been joined by many other people of faith and reason. Still, it has been the Catholic Church that has been most known as the voice of the world's conscience and that of American society.

We have indeed served as the light to remind everyone of the dignity of human life, of our solidarity with each other, including with those not yet born, and of the tragedy of abortion for men and women. We've done so by prayer, by fasting, by keeping vigils and by committing ourselves and our families to the value of life.

The videos of the last few weeks have shown to us the price to be paid, by the unborn and by all of us, when our human nature walks in darkness without the light of Christ. We always pray for those involved in sin and weakness. But the cold heartlessness of those recorded speaking about the harvesting of organs of the unborn shows how emptied out our hearts can become without God, without light.

In addition, those videos have stripped away the rhetoric describing abortion as a contribution to rights, as a mere choice. Instead, we see an unspeakable motivation for abortion providers: financial gain.

We might now ask ourselves is this why it has been so difficult to write into law the most basic protections for the unborn even against late term abortions notwithstanding the wide support for such protections?

Pope Francis has called us time and again to emphasize mercy in our faith. This is a moment for us to do so for a particular group of people. That is, women who have undergone abortion.

Pope John Paul II in his encyclical letter Evangelium Vitae expressed particular concern of the Church for them. He noted that many women have undergone abortion under conditions of pressure or duress. Others have come to feel profound and lasting regrets, perhaps after having been deceived by the bland and seductive rhetoric of choice.

But now, how many such women having seen or read of what has been revealed in these videos must feel even more profound regrets? For how many of them will these revelations deepen their sense of anguish and loss as they recognize more fully the nature of abortion and its final results for their children? We must pray for them and ^ssure them all the more emphatically of f God's mercy for them.

Pope Francis in his recent encyclical made a specific point of saying that one cannot be concerned about the ecology of the earth and not have concern for the totality of our ecosystem, including the unborn. Joined to Pope St. John Paul II and Pope Benedict, he has reminded us of the deepest truth about life and why faith and reason come together in support of the right to life.

I am so grateful to all who work in defense of life, especially in the Diocese of Rockford. Thanks to all who pray daily, who march and teach about life and who contribute to pregnancy care centers.

Thanks especially to our young people who are so strongly pro-life. All of you are living proof that we are the light of the world!

By bishop David J. Malloy
The Observer August 7, 2015

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117. E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD. USA poštou 1.třída 50.00 USD. Canada letecky 65.00 USD. Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Albín Polášek

Albín Polášek was born in Frenštát, Moravia on the 14th of February 1879. Early on, Polášek knew he possessed a sense of connection with nature and faith. This perception is conveyed throughout his numerous, over 400, works that represent his legacy.

Polášek commenced his career as an apprentice in Vienna, working as a wood carver. With little resources, he immigrated to the United States in 1901 at the age of 22. In La Crosse, Wisconsin, Polášek worked in an altar factory and eventually moved to Chicago seeking to earn more money. Polášek's formal training was received at the Pennsylvania Academy of the Fine Arts in Philadelphia. *Man Carving His Own Destiny* (1907) and *Eternal Monument* (1909) are two of his famous sculptures and were created during this time. Shortly thereafter, in 1910, Polášek won the Prix de Rome earning him a fellowship to study at the American Academy in Rome.

Albín Polášek, with one of his creations, the statue of St. George

After concluding his studies in Italy, Polášek opened a studio in New York City. Soon after, in 1916, the Art Institute of Chicago offered Polášek the position of head of the Sculpture Department and he accepted. Here, Polášek met Ruth Sherwood who was a student at the Art Institute. They became good friends and Polášek asked Ruth to work for him. Ruth remained employed by Polášek for 25 years until she was diagnosed with throat cancer. Her illness precipitated a move back to her family in Winter Park, Florida. Due to their close connection, Polášek visited Ruth in Florida often. In January of 1950, Polášek retired. Due to communism in Czechoslovakia, moving back to the place of his birth was not an option. Polášek subsequently moved to Winter Park, Florida. There he asked his close friend of over 30 years to marry him. At the age of 71, Polášek was married for the 1st time. Their union lasted less than 2 years when Ruth succumbed to her illness. Suffering a stroke a few months prior to his marriage and in a wheelchair, Polášek was remarkably still able to sculpt.

In 1961, Polášek married Emily Muška Kubát, a long-time friend who was recently widowed. Together, they set up the Albín Polášek Foundation, which encompassed gardens, galleries and a chapel showcasing his work. Engaged in his community, Polášek hoped his foundation would serve as a means to share his art with fellow citizens.

Albín Polášek passed on May 19, 1965 and was buried alongside his first wife in Winter Park's cemetery. His own artwork, the *12th Station of the Cross*, serves as his monument.

Emily Polášek died in 1988. According to lib.rollins.edu, their home was then gifted to the City of Winter Park. The studio, garden and galleries are open to the public.

Polášek's Catholic upbringing had a vast influence on his art. Approximately one-third of his sculptures have a religious overtone. One of his famous commissions is the sculpture of Saints Cyril and Methodius (1931), which is located at the Beskydy Mountains in the Czech Republic. Polášek considered his sculpture, *Victorious Christ,* to be his supreme achievement. You can visit the sculpture of the *Victorious Christ* and Polášek's *Stations of the Cross* at the Albín Polášek Museum and Sculpture Gardens 633 Osceola Ave. Winter Park, Florida.

"Have faith in yourself and courage, and God will help you to your goal."
- Albín Polášek

By Jana Krcek

Photo on back page:
Radegast Statue, Radhošť Mountain Moravia, by Albín Polášek

RADHOST